

СВОБОДА

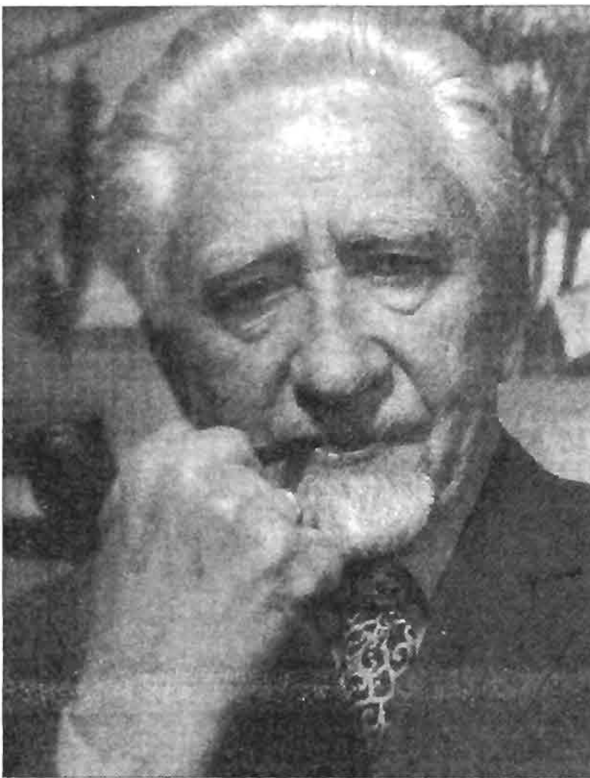
Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXI П'ЯТНИЦЯ, 16 СІЧНЯ 2004 РОКУ ЧИСЛО 3 VOL. CXI FRIDAY, JANUARY 16, 2004 No. 3

Наш цінний скарб – Микола Колесса

Микола Філаретович Колесса

Українська музична культура, всесвітньовідома завдяки народній пісні, багата також професійною музикою світового рівня. І до плеяди славетних наших композиторів заслужено належить ім'я Миколи Колесси.

6 грудня культурна громадськість України з великим пієтетом і вдячністю до загальношанованого в країні ювіляра відзначила 100-річчя від дня народження славетного композитора, диригента, педагога, засновника блискучої української диригентської школи, академіка, лавреата Державної нагороди України ім. Т. Шевченка Миколи Філаретовича Колесси. А в самий день народження міністер культури і мистецтв України Юрій Богуцький приїхав до Львова, щоб вручити корифеєві української культури найвищу урядову нагороду – Орден князя Ярослава Мудрого.

Як завжди у випадках визначних дат, громадськість України почала готуватися до цього ювілею задовго перед днем 6 грудня. Зокрема успішно проходив започаткований творчими силами Львівської філармонії Міжнародний фестиваль диригентського мистецтва імені Миколи Колесси. Останній концерт у рамках цього фестивалю відбувся саме 6 грудня, в Театрі опери і балету ім. Соломії Крушельницької. На ньому прозвучала Перша симфонія маестра, виконана під батутою внука композитора, Заслуженого артиста України Яреми Колесси.

Найрізноманітніші передювілейні заходи, присвячені творчості Миколи Колесси, – концерти, виставки, зустрічі, презентації – заповнювали мистецьке життя України останніх місяців, і гідне подиву – що на більшості з тих урочистих заходів, котрі проходили у Львові, був присутній ювіляр, залюбки зустрічався з людьми, дарував кожному співбесідникові своє тепле і мудре слово, свою щиру посмішку, ділився втіхою від свого великого життя, сповненого надхненною

(Закінчення на стор. 16)

Дж. Буш пропонує імміграційну реформу

ПАРСИПАНІ, Н. ДЖ. – 7 січня у Вашінгтоні Президент Джордж Буш представив пропозиції, які стосуються його нової іміграційної політики, – програму для тимчасових робітників. Згідно з нею, нелеґальні працівники у США зможуть отримати леґальний статус на три роки, який можна буде продовжити до шести років або й більше – в тому випадку, якщо вони вже мають працю у США і зареєструються в державних органах. Чужоземні громадяни, які не мешкають у США, також мають право на леґальний статус тимчасових робітників у США, згідно з цією програмою, якщо вони доведуть американському консулові в їхній країні, що на них чекає праця в США. Згідно з пропозицією Президента Дж. Буша, ці „тимчасові робітники" зможуть діставати мінімальну заробітну платню, соціальне забезпечення та можливість подорожувати до і з США без побоювання, що їм не дозволять повернутися.

Зі свого боку, працедавці повинні будуть довести, що праця, надана для робітників-гостей, не є бажаною для американських працівників. А тимчасові робітники змушені будуть залишити США після того, як закінчиться термін їхнього перебування в цій країні. Президент Дж. Буш підкреслив, що його плян не містить пропозиції громадянства.

12 січня під час візити Дж. Буша до Мехіко, напередодні зустрічі представників країн Північної і Південної Америк, Президент Мехіко Вінценте Фокс схвалив пропозицію Президента Дж. Буша надати леґальний статус нелеґальним робітникам у США, більшість яких походить з Мехіко.

Пропозиція Президента Дж. Буша включає декілька специфічних можливостей, котрі Президент Дж. Буш заторкне у своїй традиційній промові про становище США, з якою він виступить 20 січня. Самозрозуміло, що це політично складне завдання – створити реалістичну програму для тимчасових робітників – ляже на плечі Конгресу. Критики Президента Дж. Буша припускають, що він тепер потребує популярности і саме цим пояснюється його ініціятива розв'язати проблему нелеґальних іміґрантів, хоч насправді над цим завданнням працюватимуть інші.

Хоч адміністрація Президента Дж. Буша має намір узаконити дану пропозицію ще цього року, багато аналітиків не вірять, що

(Закінчення на стор. 11)

Конституційна криза у Верховній Раді

КИЇВ. – Голова Верховної Ради Володимир Литвин на прес-конференції 13 січня сказав, що не хоче ні відкривати, ні закривати засідання Верховної Ради, ні оголошувати перерву, оскільки не досягнуто домовлености про розблькування праці парляменту, котре в той чи інший спосіб насправді триває від початку сесії. Через протистояння між опозицією і більшістю Верховна Рада практично не працювала 12 і 13 січня. В. Литвин розповів, що впродовж останніх двох днів відбувалися зустрічі керівників фракцій і груп, і вони були на шляху до компромісу. Зокрема було опрацьовано проєкт постанови, у якому передбачалося усунення „основного каменя спотикання" щодо повноважень і способу обрання президента України.

Фракції наполягають на тому, що рішення, які звужують права громадян (обрання президента України парляментом), повинні втілюватись у життя через всеукраїнський референдум.

Провідник бльоку „Наша Україна" Віктор Ющенко вважає, що домовленість про проведення референдуму щодо способу обрання президента України дозволить розблькувати працю ВР.

Вкінці було досягнуто компромісне рішення, що це положення (про обрання президента) може набрати чинности лише після проведення відповідного референдуму. В. Литвин нагадав, що проєкт постанови передбачав, по-перше, попереднє схвалення ще двох законопроєктів про внесення змін до Конституції, по-друге – положення про проведення референдуму, по-третє – звернення до КС щодо пришвидшення розгляду й одночасного повернення у парлямент усіх трьох документів; по-четверте – включення до порядку денного на наступну сесію ряду законопроєктів; по-п'яте – доручення Комітетові ВР з питань правової політики опрацювати проєкт постанови про процедуру розгляду й остаточного схвалення змін до Конституції.

Одначе 12 січня проти цієї пропозиції виступила фракція БЮТ, а вранці 13 січня від неї почали відмовлятися й інші фракції, і домовленість була зруйнована. Опозиція запропонувала поставити на переголосування законопроєкт про внесення змін до Конституції, вже поданий до КС. На думку В. Литвина, це неприйнятна вимога, тому що єдиним шляхом залишається винесення на голосування постанови про скасування голосування від 24 грудня 2003 року, а все інше можна оскаржувати лише в судовому порядку.

Фракція БЮТ продовжить блькувати парляментську трибуну аж до розпуску ВР, поки не буде скасоване голосування щодо законопроєкту про внесення змін до Конституції, яке відбулося 24 грудня минулого року, – сказав 13 січня представник фракції БЮТ Олександер Турчинов.

За словами В. Ющенка, опозиція не хоче вести дискусію по суті, зокрема щодо підтримки чи непідтримки виборів президента у парляменті: „Давайте запитаємо у єдиного джерела влади – у народу". В. Ющенко додав, що лише народ може приймати рішення, коли

(Закінчення на стор. 11)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Різницю робить рівень економічної свободи

ВАШІНҐТОН. – У списку світових економік, які Фундація Спадщини (Вашінґтон) і газета „Вол Стріт Джорнал" визначають за рівнем економічної свободи, 16 країн названо в категорії економічно вільних. Першою державою в цьому списку йде Гонґ-Конґ, 10-ою – США, 16-ою – Канада. Далі у списку, від 17-ої до 71-ої назви, йдуть 55 країн з переважно свобідною економікою, зокрема на 26-му місці – Італія, на 56-му – Польща. Від 72-ої до 143-ої список подає країни з переважно несвобідною економікою, в ньому 114-те місце посідає Росія, а 117-те – Україна. Остання, 155-та країна на списку – Північна Корея.

Туркменістан купив в України системи ППО „Кольчуга"

АШГАБАТ, Туркменістан. – Президент Сапармурат Ніязов заявив 13 січня, на меморіяльній церемонії з нагоди річниці падіння туркменської фортеці Гокдепе перед російськими військами в 1881 році, що військо має оперувати модерними технологіями, і з цією метою Туркменістан закупив системи протиракетної оборони в Україні – два мобільні зенітно-ракетні комплекси „Кольчуга". Україна, своєю чергою, купує туркменський ґаз, який, на думку фахівців, є дуже важливою частиною української енергетики.

К. Грищенко зустрівся з провідниками Великої Британії НАТО і ЕС

КИЇВ. – Міністер закордонних справ України Костянтин Грищенко 12 січня перебував з офіційною візитою у Великій Британії, де провів переговори зі своїм британським колеґою Джеком Стро. Дж. Стро від імені уряду своєї країни висловив вдячність Україні за вагомий внесок у стабілізаційні процеси в Іраку. Він також запевнив К. Грищенка у підтримці участи України у відбудовних процесах у Іраку. Окрему увагу приділили питанням, пов'язаним з інтеґрацією України до ЕС та НАТО. 13-14 січня міністер закордонних справ України відвідав Брюсель, де мав зустрічі з міністром закордонних справ Бельгії Луї Мішелем, генеральним секретарем НАТО Яапом де Хоопом Схефером, а також із комісаром Европейської Комісії з питань розширення Ґінтером Ферґойґеном. На переговорах з новопризначеним Генеральним секретарем НАТО міністер закордонних справ України заявив, що Україна сповнена рішучости продовжувати курс на евроатлантичну інтеґрацію з метою набуття членства в НАТО. Я. де Хооп Схеффер висловився за розвиток взаємин між Україною та НАТО та підкреслив, що їх поглиблення буде одним з його пріоритетів. К. Грищенко став одним з перших офіційних гостей новопризначеного Генерального секретаря НАТО.

Л. Кучма змінив трьох міністрів та одного губернатора

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма 12 січня призначив Миколу Деркача міністром економіки та з питань европейської інтеґрації України, на місце Валерія Хорошковського. Крім того, Президент звільнив з посади міністра аґрарної політики України Сергія Рижука та призначив на це місце народного депутата, члена фракції АПУ Віктора Слауту. С. Рижук, в свою чергу, призначений головою Житомирської обласної державної адміністрації. Президент також призначив Олександра Неустроєва міністром промислової політики України, а Василя Моцного – заступником міністра Кабінету Міністрів України. Аналітики називають ці заходи Президента намаганням підібрати та зформувати урядову команду однодумців – з огляду на наближення цьогорічних президентських виборів.

С. Медведчука підвищено

ЛЬВІВ. – Сергій Медведчук 12 січня призначений першим заступником Державної податкової адміністрації України. С. Медведчук – рідний брат голови Президентської адміністрації Віктора Медведчука – певний час перебував у центрі уваги через протистояння у Львівській області, де очолював податкову службу до цього часу. У Львові С. Медведчука звинувачували у необґрунтованих переслідуваннях підприємців, пов'язаних з фракцією В. Ющенка. Керівник опозиційної фракції „Наша Україна" В. Ющенко 13 січня сказав, що з призначенням С. Медведчука на цю посаду посилиться тиск податківців на політичні та економічні процеси в державі.

Б. Тарасюк закликає країни Европи допомогти українській опозиції

КИЇВ. – Голова Народного Руху України, голова Комітету Верховної Ради з питань европейської інтеґрації Борис Тарасюк взяв участь у Міжнародному форумі фундації Бертельсмана „Европа на шляху до нової ери", що проходив 9-10 січня в Берліні. Основна дискусія точилася навколо проблем, пов'язаних з розширенням Европейського союзу, провалом плянів ухвалення нової Конституції ЕС. У виступі на форумі Б.Тарасюк зокрема зупинився на питаннях внутрішньої політики України. „Протягом останніх тижнів і місяців виконавча влада України цинічно ґвалтує демократію і парляментаризм в Україні. Теперішній режим намагається змінити Конституцію з тим, щоб незаконно залишитися при владі, - зазначив він. – Демократична опозиція готується до зміни влади в Україні. Необхідна солідарність европейських країн. Разом ми можемо перемогти. А в результаті постане інша Україна. Виступ Б.Тарасюка викликав резонанс серед учасників форуму, зокрема прозвучали коментарі комісара Еврокомісії з питань розширення Ґінтера Ферґойґена та інших.

Л. Кучма привітав Л. Кравчука з 70-річчям

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма 10 січня привітав народного депутата та колишнього Президента України Леоніда Кравчука з 70-річним ювілеєм. У вітанні зокрема сказано: „Визначна роля, яку Ви відіграли в історії України кінця XX сторіччя, воістину стала запорукою Вашого історичного безсмертя. Здобуття державної незалежности, становлення політичної системи та розвиток громадянського суспільства – загалом Україна в сучасному форматі – немислимі поза ім'ям першого Президента". Леонід Кравчук народився 10 січня 1934 року на Рівненщині у селянській родині.

Арешт українського літака – законний

ОТАВА. – Канадський федеральний суд визнав законною конфіскацію українського вантажного літака для сплати частини боргу України перед кіпрською енергетичною компанією „TMR Energy". Літак АН-124 було заарештовано Канадою ще влітку 2003 року, коли той привіз вантаж італійським воякам, які брали участь у маневрах НАТО. При цьому Канада послалася на рішення Стокгольмського арбітражного суду, який задовольнив позов до України кіпрської компанії „TMR Energy" до Фонду Державного майна України щодо повернення їй коштів через невиконання контракту з модернізації Ново-Лисичанського нафтопереробного заводу. Федеральний суд Канади ухвалив рішення на користь кіпрської компанії. У рішенні зокрема зазначено, що арешт спрямовано до держави Україна, а не до АНТК ім. Антонова, – тож літак є предметом управління Фонду Держмайна. Суд відкинув арґументи української сторони, згідно з якими літак користувався імунітетом.

80 років від дня народження Сергія Параджанова

КИЇВ. – 9 січня виповнилося 80 років від дня народження знаного кінорежисера Сергія Параджанова. Випускник Всесоюзного державного інституту кінематографії, він дебютував на українській кіностудії ім. Олександра Довженка у 1958 році фільмом „Андрієш". Широке визнання принесла йому кінострічка „Тіні забутих предків", створена за однойменною повістю Михайла Коцюбинського. Сергій Параджанов успішно виступав як в ігровому, так і в документальному кіно. Прикладом того є його кінонариси про актрису Наталію Ужвій і художника Ніко Піросмані.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Відзначають 350-річчя Переяславської Ради

ПЕРЕЯСЛАВ-ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ. – На головній площі міста 8 січня відбулось віче, присвячене 350-ій річниці Переяславської Ради (інформаційні аґенції України не сповістили хто був його організатором). Саме у Переяславі загальна військова рада на чолі з гетьманом Богданом Хмельницьким прийняла присягу на вірність московському цареві. Після Переяславської Ради між українським посольством і московським урядом були укладені у Москві Березневі статті 1654 року, які на тривалий час визначили політичне і правове становище України у складі Московської держави. На фото праворуч: біля пам'ятника Возз'єднання України з Росією під час віча; зліва вгорі: провідники Прогресивної соціялістичної партії України Наталя Вітренко і Володимир Марченко на вічу, присвяченому 350-ій річниці Переяславської Ради. *Фото УНІАН*

Новий Посол України М. Резник в Нью-Йорку

(Зліва): Володимир Гойдиш (Український Інститут Америки), Посол Михайло Резник, Ірина Резник, Генеральний консул в Нью-Йорку Сергій Погорельцев.

НЮ-ЙОРК. – Напередодні Новорічних і Різдвяних свят, 21 грудня, новий Посол України в США Михайло Резник зустрівся з українською громадою Нью-Йорку в Українському Інституті Америки. Підкреслюючи, що він має намір відвідати якомога більше українських громад в цьому році, Посол обіцяв, що під час його дипломатичної діяльности в США буде триматиме близькі зв'язки з українською громадою цієї країни.

В розмові Посол М. Резник підкреслив потребу робити фокус на позитивний розвиток України: найкращого стратегічного партнерства США-Україна (протягом кількох місяців Посол мав три короткі зустрічі з Президентом Дж. Бушем); незважаючи на ситуацію з Тузлою, Україна підтримує добрі стосунки з своїми сусідами; якщо десять років тому більшість громадян України не хотіли б об'єднатися з Европою, тепер – навпаки. Посол обіцяв, що до 2015 року Україна ввійде „на рівних" в Европу. Щодо економіки, Посол признав що є проблеми, але за останні чотири роки багато змінилося до кращого. Криза рубля в Росії 1998 році, котра обійшла Україну, показала, що економіка України солідна і незалежна, – сказав Посол. Щодо занепокоєння, нібито Росія скуповує Україну, Посол відповів, що Росія фінансово не здатна викупити Україну.

Україна розвиває також довготривалі економічні проєкти, наприклад, спільно з Китаєм – літакобудівництво, проєкт від якого, сказав Посол, даватиме Україні дохід наступних 50 років. Він передбачає, що 2004 рік буде політично складний для України, але просив, щоб діяспора була ґарантом того, щоб Україна залишалася на шляху демократичного розвитку.

І. Я.

Загадкова відставка Валерія Хорошковського

Валерій Хорошковський

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Міністер економіки та з питань європейської інтеграції України Валерій Хорошковський 3 січня 2004 року подав заяву про відставку. 30 листопада 2002 року В. Хорошковський був призначений міністром і на цій посаді провадив активну діяльність, відвідав ряд провідних країн світу, де провів важливі для України зустрічі. Його вважали одним з провідних промоторів західньої орієнтації України.

Серед причин добровільної відставки В. Хорошковський назвав „заблькованість діяльности міністерства економіки" та підпорядкованість його віце-прем'єр-міністрові Миколі Азарову, який координує дії уряду з питань інтеграції України у Єдиний економічний простір (ЄЕП) з Росією, Казахстаном та Білоруссю. Раніше В. Хорошковський критикував створення ЄЕП і заявляв, що піде з посади, якщо не буде бачити шляхів для подальшого розвитку евроінтеґрації України. Він наголошував, що угода про ЄЕП заохотить російський інвесторів і налякає европейських.

Відомо, що Україна в 7 разів відстає від Росії за кількістю інвестицій на одного мешканця і в 40 разів – від Польщі. На Росію припадає менше п'ятої частини українського експорту. Протягом останніх 10 років значення Росії для українських експортерів постійно зменшується. Тим часом помітно пожвавилися за останні п'ять років торговельно-економічні зв'язки між Німеччиною та Україною. І в цьому теж позначилася праця В. Хорошковського. У вересні 2003 року був ухвалений Меморандум про взаєморозуміння між урядами України і США, який підписали В. Хорошковський та керівник української місії Агентства США з міжнародного розвитку Крістофер Кровлі.

Допомога американського уряду у розмірі 50 мільйонів долярів передбачала здійснення кількох важливих проєктів українсько-американського співробітництва.

Щодо діяльности міністерства економіки, то В. Хорошковський нарікав, що в міністерстві економіки за його поданням призначено лише п'ять з одинадцяти заступників міністра. Вже понад п'ять місяців Кабінет міністрів не погоджує інших поданих ним кандидатур. Це має нищівний ефект для діяльности міністерства економіки, яке не може ефективно працювати на всіх пріоритетних напрямах .

Про можливу відставку В. Хорошковського стали говорити ще півроку тому, коли міністер насмілився висловити власну, відмінну від загально-урядової, точку зору щодо доцільности приєднання України до ЄЕП. В.Хорошковський заявляв, що створення вільної економічної зони між Україною та ЕС протягом наступних 5 років є реальною можливістю, і що це буде головним пріоритетом його відомства в наступних роках. А щодо вільної економічної зони в рамках ЄЕП, то він вбачав істотні розбіжності і проблеми.

Такі погляди міністра, й те, що він висловив їх публічно, дістали жорстку критику як з боку Президента, так і віце-прем'єра з економічних питань, міністра фінансів Миколи Азарова. Але міністр наполягав, що, як політична фігура, він має право на публічне висловлення своєї позиції. Потім В. Хорошковський неодноразово висловлював погляди, які не збігалися із офіційною позицією уряду, зокрема у питанні нафтопроводу Одеса-Броди, а також щодо шкідливости застосування адміністративних методів при подоланні зернової кризи. В. Хорошковський попереджував, що, попри економічне зростання 2003 року, існують серйозні загрози економічному розвиткові України у 2004 році, зокрема можливість зриву переговорів про вступ України до СОТ через можливість участи України у ЄЕП. Микола Азаров раніше заявляв, що міністер, чия думка відрізняється від урядової, повинен піти у відставку. Добровільну відставку ще має затвердити Президент.

Про можливу відставку В. Хорошковського стали говорити ще півроку тому, коли міністер насмілився висловити відмінну від урядової точку зору, що створення вільної економічної зони між Україною та ЕС протягом наступних 5 років є реальною можливістю

Інтернет-газета „Українська правда" з приводу заяви В. Хорошковського пише, що він зробив другий офіційний випад проти М. Азарова. Першим, як відомо, був різкий виступ В. Хорошковського проти створення ЄЕП, проєкт якого розробляв від української сторони саме М. Азаров. Майбутнє В. Хорошковського після нинішнього випаду, пише інтернет-газета, виглядає досить імлистим. Політолог Кость Бондаренко в коментарі „Українській правді" відзначив, що В. Хорошковський, який не мав перспектив для особистого росту, будучи вічно підлеглим М. Азарову в уряді В. Януковича, тепер має всі підстави і можливості знову почати публічну кар'єру і формувати нову політичну силу на вибори президента. „В. Хорошковський не знайшов себе у цьому уряді ні за віковими, ні за ментальними якостями. Але знайшов мужність піти з нього з високо піднятою головою!", - зазначив політолог. Він радше займеться формуванням нової політичної сили, з якою буде йти на вибори-2006.

Заява В. Хорошковського стала головним болем для В. Януковича, якому не вдалося створити команду однодумців: конфлікт може мати наслідки для всього Кабінету міністрів і відбитися на весняному голосуванні щодо політичної реформи.

В. Янукович заявив 5 січня, що В. Хорошковського замінить економіст і фінансист, що має міжнародний досвід. Таким виявився Микола Деркач, колишній заступник голови обласної адміністрації в Дніпропетровську, посол України в Литві (міжнародний досвід). В. Янукович назвав добрим те, що В. Хорошковський знайшов у собі сили визнати, що йому треба залишити цю посаду. „Він ще молода людина,1 січня 2004 року йому виповнилося 35 років, і в нього ще багато можливостей у своєму житті показати, на що він здатний", – сказав В. Янукович.

Дещо інакше оцінює дії В. Хорошковського Михайло Бродський, провідник партії „Яблуко", який вважає, що добровільна відставка В. Хорошковського – це черговий вдалий хід „правлячої сім'ї". В. Хорошковський – один з партнерів у підприємництві президентського зятя Віктора Пінчука.

На парляментських виборах 2002 року „бльок Хорошковського" відібрав у В. Ющенка два відсотки голосів. В. Хорошковський за добре виконане завдання одержав міністерську посаду. Після того, як владі стало остаточно зрозуміло, що президентські вибори не вдасться перенести і вони відбудуться в жовтні 2004 року, Віктор Пінчук вирішив виставити додаткового „кишенькового" кандидата на головну посаду в країні. Його завдання – здобути виборців на електоральному полі В. Ющенка.

В. Хорошковський виконує завдання „сім'ї" небезкорисливо: він став власником Луганського обленерго, а також незаконно приватизованого „Укрсоцбанку". Якщо на виборах 2004 року він успішно впорається з відведеною йому ролею, то, можливо, наступною нагородою стане, наприклад, пакет акцій „Криворіжсталі" або ще якогось важливого об'єкту.

Л. Хмельковський

АМЕРИКА І СВІТ

Президент Дж. Буш на зустрічі у Мехіко

МОНТЕРЕЙ, Мехіко. – Президент Джордж Буш 12 січня взяв участь на зустрічі Організації американських держав (Special Summit of the Americas). У центрі уваги учасників зустрічі 34-ох держав Америки – співпраця у зміцненні демократії, боротьба з бідністю і корупцією та створення зони вільної торгівлі. Він також отримав признання і підтримку від Вінцента Фокса, президента Мехіко, за свою пропозицію стосовно еміґраційних плянів для тимчасових робітників. У своєму виступі на відкриті згаданої зустрічі Дж.Буш закликав до зміни диктаторського режиму та встановлення демократії на Кубі та зазначив, що режимові тиранії та репресій не повинно бути місця на американському континенті. Кубинський провідник Фідель Кастро не запрошувався на зустріч.

Катастрофа американського вертольота в Іраку

БАГДАД, Ірак. –Поблизу іракського міста Фалуджа, здійснюючи аварійну посадку, 8 січня розбився американський військовий вертоліт. Загинули всі 9 людей, які були на борту. Військові представники у Багдаді кажуть, що вертоліт був задіяний у перевезенних хворих і поранених. Причина аварії – у вертоліт поцілила ракета. Фалуджа є містом, звідки було здійснено низку нападів на очолювані американцями війська.

Гамас вперше використав жінку-смертницю

ЄРУСАЛИМ. – Щонайменше четверо людей загинули та 10 поранені зранку 13 січня внаслідок вибуху на головному пропускному пункті між Ізраїлем та смугою Ґаза. Бомбу підірвала терористка-смертниця. Через цей пункт щоденно переходять до Ізраїлю на працю тисячі палестинців. Палестинське войовниче угрупування Гамас визнало, що вперше використало жінку-смертницю для здійснення самозгубного бомбового нападу на головний перепускний пункт між Ізраїлем і смугою Ґаза. Серед поранених було кілька палестинців. Духовний провідник Гамасу Шейх Ахмед Ясин назвав це новою тактикою в кампанії боротьби проти Ізраїлю, попередивши, що подібні напади почастішають у майбутньому, бо вважає самозгубні напади леґітимною зброєю проти Ізраїлю.

Колишній урядовець звинувачує Дж. Буша

ВАШІНҐТОН. – Колишній урядовець адміністрації Джорджа Буша виступив з критикою Президента, звинувативши його у наявності плянів вторгнення до Іраку одразу по тому, як він вступив на посаду. Пол О'Ніл, який був секретарем Департаменту фінансів та членом Ради національної безпеки, був усунений з уряду рік тому. У низці інтерв'ю, поява яких збіглася в часі з виходом його нової книги про Білий Дім, П. О'Ніл твердить, що Дж. Буш завжди мав намір повалити режим Садама Гусейна і активно шукав виправдання для того, щоб його усунути від влади. П. О'Ніл сказав, що він ніколи не бачив ознак того, що Ірак мав зброю масового знищення, а також заявив, що має документи, в яких плянується повоєнне облаштування Іраку, датовані часом ще до нападів 11 вересня на Ню-Йорк та Вашінґтон. Білий дім 13 січня заперечив заяву Пола О'Ніла про те, що Президент країни Джордж Буш нібито плянував вторгнення до Іраку ще до терактів 11 вересня 2001 року, а представник Білого дому Скат МекКлелан наголосив, що Дж. Буш використав усі можливі засоби, щоб вреґулювати ситуацію мирним шляхом.

Президент Дж. Буш проголосив нову космічну програму

ВАШІНҐТОН. – Президент Джордж Буш 14 січня повідомив у головній квартирі НАСА про нову міжпростірну ініціятиву – до 2015 року знову висадити людину на Місяць. Цей плян проголошено саме в той день, як вагон „Марс спіріт" покотився на своїй плятформі та почав пересуватися на поземі плянети Марс (вагон прибув на Марс у першому тижні січня, але через технічні проблеми почав пересуватися аж на другий тиждень). Президент Дж. Буш плянує в 2010 році відкликати участь США з програми міжпростірної станції та закінчити програму летів міжпростірних кораблів. Натомість він сподівається вживати постійну міжпростірну станцію на Місяці з людською обслугою для дальшого відкриття Марса та інших плянет. До того часу необслуговувані людьми вагони, подібні до вище згаданого „Марс спіріт", що від 3 січня передає знімки з Марса, будуть постійно посилатися у простір. Президент запропонував додаткових 12 блн. дол. впродовж наступні п'ять років до бюджету НАСА.

У США знижено рівень терористичної загрози

ВАШІНҐТОН. – США 9 січня знизили рівень терористичної загрози з „дуже високого" на „високий", тобто з „помаранчевого" на „жовтий". Одначе підвищений „помаранчевий" рівень небезпеки зберігається на летовищах США, зокрема на летовищах таких міст, як Ню-Йорк, Вашінґтон, Лос-Анджелес та Лас-Веґас.

США визнали Садама Гусейна військовополоненим

ВАШІНҐТОН. – Міністерство оборони США 10 січня оголосило, що затриманого колишнього іракського президента Садама Гусейна визнано військовополоненим чи в'язнем війни. Від часу затримання С. Гусейна минулого місяця Пентагон залишав невизначеним його статус. Вашінгтон каже, що статус військовополоненого не позначиться на умовах, у яких утримують С. Гусейна, позаяк США вважають, що ті умови відповідають Женевській конвенції. Озброєного С. Гусейна було затримано в ході військової операції у бункері. Пентагон підтвердив також, що розглядає прохання Червоного Хреста відвідати С. Хусейна. Тим часом, в Іраку триває збройне протистояння.

За матеріялами ЗМІ

Догідливість старшому братові – понад усе?

У перших числах січня чеченські веб-сайти kavkazcenter.com, chechenpress.info і chechentimes.org повідомили, що українські прикордонники зняли з поїзду і висадили просто неба, серед ночі, на безлюдній станції при українсько-російському кордоні, з російського боку, 20 чеченських родин з дітьми, які намагалися переїхати через Україну і шукати притулку у країнах Східньої Европи. Це - перший випадок на шляху, яким чеченські втікачі від війни користувалися вже кілька років.

Коментуючи цей прикрий випадок, кореспондент „Кавказ-Центру" Сіраждін Сатаєв нагадує українцям, що чеченці „рятували багатьох з вас від голодної смерти у 30-их роках XX ст… Тільки одне моє маленьке село Махкети, зараз перетворене російськими силами на ґетто, як і вся Чечня, врятувало від смерти кілька сот українських жінок, дітей, літніх людей".

Вчинок українських прикордонників виглядає особливо прикро на тлі представницької конференції „Чеченська катастрофа: як вибиратися з трясовини?", проведеної 10 грудня, у День прав людини, у Вашінґтоні під еґідою Американського комітету для миру в Чечні, Відділ організації „Міжнародна Амнестія", Радіо „Свобода" та деяких інших організацій, здебільшого консервативного напрямку. Один з її організаторів – Збігнєв Бжезинський, підкреслив, що чеченці – один з найбільш знищуваних у XX ст. народів – потребують міжнародних гарантій від геноциду. Він обурено наголосив: „Що трапилося із США? Адміністрація Клінтона не втручалася у чеченську бійню, тому що не вельми володіла інформацією; сучасна адміністрація обізнана з ситуацією, проте обрала навмисну байдужість, промінявши короткочасні вигоди від співпраці з путінським режимом на фундаментальні американські принципи. Чи ми забули, що мовчання означає співучасть?".

Більшість учасників конференції переконливо доводила, що російська брутальна політика щодо чеченського народу, небажання шукати справжнього виходу з конфлікту, зневага і приниження - все це призводить цей народ до стану безвиході, відчаю, гострого відчуття вчинюваної над ним несправедливости. А це провокує деяку частину чеченського суспільства до застосування тактики терору – у відповідь на терор російських сил, що набрав розмірів геноциду. „У чеченському спротиві є деякі елементи екстремізму, проте вони не складають його сутности, - поділився власними враженнями кореспондент радіо „Свобода" Андрій Бабицький, який минулого літа перебував у Чечні. – Якби розпочалися бодай найменші кроки російського керівництва назустріч справжнім інтересам чеченців, всі неґативні процеси ще можна було б відвернути".

На жаль, з боку російського керівництва не видно жодних порухів до закінчення конфлікту. І на превеликий жаль, провідники „світових держав" потурають цьому геноцидові, який бумерангом б'є по російському суспільству, штовхаючи його в безодню недавнього „світлого минулого" і загрожуючи світовому демократичному устроєві.

Прикро, що до „античеченського інтернаціоналу" приєдналися українські посадовці, забувши не лише про закони вдячности, але й про міжнародне право також - заради сумнівних „вигід" від східнього сусіда.

Надія Банчик,
Каліфорнія

Повідомлення президента УНСоюзу щодо справи колишнього продавця забезпечень для УНСоюзу Йосифа Бінчака

7 січня суддя Вищого суду штату Ню-Джерзі Сейлем Ато оприлюднив вирок для колишнього продавця забезпечень Українського Народного Союзу Йосифа Бінчака, котрий сам визнав свою провину – викрадення від цієї установи грошей, – до трьох років тюремного ув'язнення в штаті Ню-Джерзі і водночас затвердив умову, згідно з якою Йосиф Бінчак має сплатити УНСоюзові 570,000 дол. В листопаді 2002 року ми повідомили наших членів, що правоохоронні органи штату Ню-Джерзі оприлюднили звинувачення проти Й. Бінчака: в крадежі, підробі підписів і фальсифікуванні документів протягом декількох років – з наміром обманним чином привласнити гроші з пенсійних фондів семи членів Українського Народного Союзу. У вересні 2003 року Й. Бінчак визнав себе винним у викрадренні грошей через обман і чекав вироку суду.

Український Народний Союз є задоволений, що ця справа завершується. Все ж таки ми залишаємося глибоко приголомшені грубим зневажанням нашого довір'я Й. Бінчаком. Майже два роки Український Народний Союз без розголошення співпрацював з відповідними юридичними структурами штату Ню-Джерзі, щоб зібрати докази про ті факти крадежу, котрі сталися між 1996 і 2000 роками. Жоден з членів Українського Народного Союзу не постраждав фінансово, бо УНСоюз відразу і повністю відшкодував втрати для сімох постраждалих від обману Й. Бінчака.

При виголошенні вироку 7 січня під час судового засідання, на котрому була присутня головний секретар УНСоюзу Христина Козак, адвокат Й. Бінчака в обороні свого клієнта заявив, що Й. Бінчак, 39 років, мав неконтрольовану схильність до азартних ігор (gambling), що викликало в ньому потребу красти. На підставі інформації прокуратури, в цей час Й. Бінчак не має ніякої власності. Дотепер він виплатив 60,000 дол. з 633,700 дол., котрі він викрав від УНСоюзу. Йосиф Бінчак також вкрав 133,000 дол. від клієнта в штаті Пенсильванія, котрий мав рахунок з відомою забезпеченевою установою „Conseco", за що Й. Бінчак також був засуджений. Український Народний Союз продовжуватиме юридичну справу проти Й. Бінчака в цивільному суді – з наміром отримати частину будь-якого його майна в майбутньому.

Ми раді, що протягом своєї 110-літньої історії УНСоюз ніколи не ставав жертвою фінансового обману. Але, на жаль, сьогодні в Америці обман у галузі забезпечень є явищем епідемійним, тому ми просимо, щоб всі члени Українського Народного Союзу вчасно і послідовно перевіряли не лише їхні інформації від Українського Народного Союзу, але також інформації, які вони отримують від будь-якої фінансової установи. Як ми вже не раз підкреслювали, хоч як добре один одному довіряти, ми водночас мусимо пам'ятати мудру українську приповідку: „Береженого Бог береже".

Ми щиро вдячні всім нашим членам за їхню постійну підтримку і льояльність та маємо надію, що ви дасте нам можливість служити вам і в майбутньому.

З братським привітом –

Стефан Качарай,
президент УНСоюзу

Свобода слова в Україні все ще зазнає утисків

ПАРСИПАНІ, Н. Дж.– Міжнародна правозахисна організація „Репортери без кордонів" у своєму останньому звіті, котрий стосується становища працівників засобів масової інформації в різних країнах у 2003 році, стверджує, що журналістика стає дедалі небезпечнішою професією. Станом на 1 січня 2001 року в різних країнах перебувало під арештом 124 журналісти, то в 2002 році їх було заарештовано 692, а в 2003 році – 766. Особливо вражає порівняння щодо насильницьких смертей в середовищі журналістів:у 2002 році х загинуло 25, а в 2003-му – 42. З 1995 року в світі не вбивали стільки журналістів, як в 2003 році.

Найнебезпечнішими для життя репортерів виявилися Азія та Близький Схід, особливо через війну в Іраку. Репортери гинуть не лише під кулями на лінії вогню, в полоні тих чи інших сил конфлікту, все частіше вони стають жертвами терористичних акцій.

Щодо ситуації в Україні, то „Репортери без кордонів" критикують її владу за неспроможність забезпечити свободу слова в державі. Інститут масової інформації, який представляє в Україні організацію „Репортери без кордонів", 13 січня наголосив, що, недивлячись на запевнення влади, ситуація зі свободою преси не покращилася. Упродовж минулого року в Україні були убиті чи загинули за нез'ясованих обставин троє журналістів. Крім того, й досі не розкриті гучні убивства опозиційних журналістів Георгія Ґонґадзе у 2000 році та Ігоря Александрова у 2001 році.

Найновіший випадок стався 12 січня, увечері, біля під'їзду будинку, в якому проживає київський журналіст, редактор Інтернет-видання „Україна кримінальна" Олег Єльцов. На нього було вчинено вже другий напад. Невідомі стріляли в О.Єльцова з пістолета гумовими кулями. Спочатку О. Єльцову вистрілили в ногу, а потім нападник, забігши наперед, ще раз вистрілив йому в груди і втік. Відкритих ран у О. Єльцова немає, проте залишилися глибокі сліди від гумових куль. Ще 24 липня минулого року двоє невідомих підстерегли головного редактора „України кримінальної" в під'їзді його власного будинку і побили металевою трубою.

10 січня у Запоріжжі міліціонери зупинили вантажівку, котра везла призначену для полудневих реґіонів України газету „Без цензури". Пресова служба „Нашої України" повідомила, що водія і вантажівку затримано.

Ще раніше офіційні чинники обласної податкової служби 30 грудня 2003 року заарештували Маркіяна Іващишина, співзасновника та видавця „Львівської газети", оскаржуючи його у незголошуванні прибутків. Головний редактор „Львівської газети" Юрій Назарук уважає, що це тільки продовження попереднього тиску податкової служби на газету за вільнодумні статті в ній, зокрема за критику на адресу Сергія Медведчука і його брата Віктора, голови Адміністрації Президента.

„Репортери без кордонів" у своєму звіті також говорять про стан зі свободою слова в багатьох інших країнах світу. В Росії в 2003 році жертвами насильства стали18 журналістів. Там також особливо незахищеними виявляються журналісти в провінції, які розслідують справи з корупції представників місцевої влади.

Конфлікт в Іраку забрав життя 14 репортерів та їх асистентів за 2003 рік, понад 15 осіб отримали поранення під час та після війни. Армія США відповідальна за смерть щонайменше п'ятьох журналістів (один з них – з України).

На другому місці після Іраку за небезпечністю для життя стали Філіппіни: за останній там рік було вбито 7 журналістів, які писали про корупцію та мафію. На палестинських територіях ізраїльські військові вбили двох телеоператорів.

В Колюмбії, де громадянська війна розриває країну на шматки вже понад 40 років, було вбито 4 журналістів, які писали про корупцію серед депутатів парляменту та їхні зв'язки з бойовиками. На Кубі режим Кастро „закручував гайки", скориставшись тим, що усі погляди світової спільноти спрямовані на Ірак. 27 провідних журналістів острова в березні 2003 року було заарештовано та засуджено на 14 – 27 років ув'язнення.

Рекордної цифри в 2003 році досягла кількість журналістів за гратами та випадків застосування цензури. На 1 січня 2004 року щонайменше 124 журналісти в світі потрапили за грати через свою професійну діяльність та політичні погляди. Країни, де журналістів кидають до тюрми найчастіше – Куба (30), Бірма (17), Еритрея (14), Іран (11).

Особливо важким 2003 рік був для журналістів Білорусі, де троє з них сидять в тюрмі за „образу президента". В Казахстані та Узбекистані двоє журналістів та захисників свободи слова стали жертвами переслідувань з боку влади і потрапили до в'язниці.

За 2003 рік в світі стало більше цензури. Найбільше страждає від цензури Азія, особливо Китай. Не можна писати на теми дисидентства, корупції, епідемії САРС та СНІД тощо. В Бірмі ніхто не наважився згадати навіть банківську кризу, що трапилася в країні. Зріст цензури спостерігається й на африканському континенті.

В країнах колишнього СССР найбільше репресій констатують в Туркменістані. Президент Ніязов встановив абсолютну цензуру. В Білорусі Олександер Лукашенко зупинив випуск 10 незалежних газет та заборонив працювати на території країни журналістам російського телеканалу НТВ.

Х. В.-Ф.

У „Свободі" ч. #2, 2004 р. на стр. 14 у списку „Ректори УВУ від 1921 – 2004 р., які відійшли у вічність" на останньому місці в другому ряді повинна бути світлина проф. **Мирослава Лабуньки**.
За недогляд перепрошуємо родину Покійного і Фундацію УВУ. – *Відділ оголошень.*

РЕКТОРИ УВУ ВІД 1921р. – 2004р. ЯКІ ВІДІЙШЛИ У ВІЧНІСТЬ

Олександер Колесса

Станіслав Дністрянський

Іван Горбачавський

Теодор Щерба

Дмитро Антонович

Андрій Яковлів

Сергій Шелюхін

Олександер Мицюк

Іван Борковський

о. Августин Волошин

Вадим Щербаківський

Іван Мірчук

Юрій Панейко

Микола Василів

Олександер Кульчинський

Василь Орелецький

Володимир Янів

Богдан Т. Цюцюра

Петро Гой

Мирослав Лабунька

Довга тінь Переяславу

Відколи Президент України Леонід Кучма в березні минулого року своїм указом приневолив суспільство на державному рівні відзначити 350-річчя Переяславської ради, наші наукові центри, як в Україні, так і в діяспорі, сприйнявши цей указ тільки так, як і можна було його сприйняти згідно зі здоровим глуздом, додали чимало нових, уточнених висновків до здавна відомих обставин, котрі стосуються самої Переяславської ради і її історичних результатів. В цілому на нинішній день українська історіографія подає таку повну і щільно удокументовану картину 18 січня 1654 року, що її вже неможливо ні спростувати, ні навіть захитати. Трагічним фактом є, що Богдан Хмельницький, шукаючи незалежности від Польщі, в особі російського царя знайшов не союзника, а нового і ще страшнішого поневолювача. Вже через два-три роки Росія, цинічно нехтуючи українськими інтересами, уклала договори з Польщею, поділивши з нею тіло України по течії Дніпра. Якби Хмельницький трохи довше пожив, він, в цьому нема найменшого сумніву, уневажнив би Переяславську угоду і знайшов би кращий варіянт для своєї козацької держави і її майбутнього. Хоч, як добре відомо і як це відзначав ще Михайло Драгоманов у своїй книжці „Пропащий час, українці під Московським царством", „...були в переяславських статтях і добрі зерна іменно такого устрою громадського, до котрого також прямують скрізь освічені люди", тобто українська сторона виказала в угоді властивий Козацькій Україні демократизм, високе розуміння прав громади, народу. Це розуміння не могло не прийти в непримиренний антагонізм з традиційним для Московської держави тотальним безправ'ям. І нам, теперішнім українцям, здається, що всі ці тяжкі наслідки можна було передбачити, адже й тодішні духовні провідники народу, найвищі єреї українського православ'я, були категорично проти договору з Москвою.

Словом, Переяслав став знаковим словом в нашій історичній науці, яка покликана вчити теперішнє і майбутні покоління державних провідників України, застерігати їх від подібних помилок. Бо, чесно кажучи, ще нема певности, що помилку Хмельницького цілком слід віднести до історії і що сьогоднішні провідники Української держави взяли до уваги науку Переяслову. І це не може не занепокоювати нас, особливо у зв'язку з тим, що відбувається в Росії. З кінцем минулого року у виборах до Державної Думи перемогли якраз ті сили, котрі дуже плачуть за „сильною рукою" і готові негайно кинути демократію під ноги. „Чогось такого можна було сподіватися, але, звичайно, не до такої міри. Повна поразка країни, а не правих сил. Повна відмова від свободи та повна зрада країною не нею здобутих демократичних завоювань, цілковита фашизація суспільства", – пише, коментуючи результати цих виборів, відома своєю мужністю і чесністю росіянка Валерія Новодворська. Це ті сили, чий антидемократизм цілком збігається з ненавистю до незалежної Української держави, до українського національного відродження. Таку ж оцінку висловлює головний редактор київського журналу „Політична думка" Володимир Полохало: „Якщо говорити про наслідки для України виборів до Держдуми Росії, то варто відзначити, що в Росії на політичній арені утвердилися сили, які налаштовані антиукраїнськи. І які проти того, щоб Україна була европейською, самодостатньою державою. Саме ці політичні сили, які сповідують новітній російський націоналістичний патріотизм, не можуть сприймати демократичні прагнення і очікування українців у напрямі евроатлантичної інтеграції. Цими виборами Росія підтвердила, що вона – антизахідньо налаштована держава, що там не утверджуються демократичні західні цінності. А це означає, що Україна, яка проголосила европейський вибір, не може мати серйозного партнера в особі Росії".

Те, що вже сталося, змінити годі. Але можна і треба жити й діяти так, щоб Переяслав не повторився в майбутньому.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про січневі роздуми

Здається, що не тільки мене друга половина місяця січня спонукує до особливих роздумів. Закінчення серії святкувань – особливо холодні дні, що провокують перебування у чотирьох стінах – все це дає причину до різних думок, які у звичайний час не здавалися б такими актуальними та цікавими.

Розуміється, тут на першому місці – щойно пережиті святкові події, а з тим – підсумки різдвяного сезону, що вкінці за усіми календарями таки відходить у забуття аж до чергового року. Отож знову, як кожного року, було „подвійне святкування" та усі із цим пов'язані роздуми, переживання та висновки.

Нема де правди діти, але з припливом „четвертої хвилі" українських поселенців та їхнє включення у розбудовувану довгими десятиліттями українську громаду, наше життя у загальному дещо змінилося, а чисельність цієї групи помітно вплинула на загальний стан нашого поселення. Найкращим доказом того були саме проминулі свята Різдва Христового. Незважаючи на те, що 7 січня припало цього разу на звичайний день тижня, а конкретно на середу, церква св. Юра в Ню-Йорку була по вінця повна побожного люду, так що ледве можна було протиснутися до середини. Коли я, замість молитися побожно, почала розглядатися по лавках на обличчя мирян, ствердила, що велика більшість присутніх – це були люди на силі віку, а тільки де-не-де можна було завважити старечу постать з нашого покоління. Зате у моїх журналістичних „інвестигаціях" я завважила також, що серед цих усіх побожних, молодого чи пак молодшого віку осіб не було дітей, ні навіть підлітків. Значить, не треба бути детективом, щоб ствердити, хто ці усі люди на силі віку та що привело їх у робочий день до нашої церкви. Цей незвичайно позитивний факт насунув, однак, десятки інших думок і роздумів, що залишилися нерозв'язані після Різдвяного Богослуження, сповненого позитивними враженнями.

Бо хоча самозрозуміло, що молоді українці, котрі в останніх роках так численно приїжджають тут до нас на „роботу", не можуть привозити зі собою дітей, а то й не можуть, з уваги на заробіткову ціль перебування, розпочинати тут поширення родини – та все ж ця мала кількість дітей не лише тут, але і в Україні, викликує журбу та неспокій про здорове та буйне майбутнє нашого народу.

Щоправда, саме читали ми на сторінках таки нашої „Свободи", що за останній рік, як ствердив міський голова Києва Олександер Омельченко, кількість народин у столиці України зросла на 2,000 – це тільки „крапля у морі".

Постійно ж бо читаємо в українській пресі про зростаючу кількість „безбатченків", як можна б назвати дітей, що виростають без батька чи матері, читаємо про поширення наркоманії і злодійства, про те, як виховання дітей залишають на безсильних бабунь ті молоді матері, що поїхали заробляти гроші у західні країни Европи.

І тут насунулися мені на думку ще одні прикрі роздуми, що їх викликала широкопопулярна тепер англомовна книжка Віктора Малярика п. н. „Наташа: про нову гльобальну торгівлю сексом", про яку широко писав „Український Тижневик". Правда, вона торкається жінок з усіх країн Східної Европи – але скільки серед них українок? Скільки ми вже читали про таку „службу" українських жінок в Італії та в інших країнах? І скільки „Наташ" українського походження існує сьогодні?

Ось такі питання та думки, на які ніхто не дає відповіді, снуються тепер після Різдвяно-святочного сезону і разом з радістю, що „четверта хвиля" заповнює наші місця, чекають на позитивну розв'язку.

О-КА

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (доб. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (доб. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (доб. 3042)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Чи не є обов'язком пом'янути жертви?

З ініціятиви Відділу УККА, українська громада 15 листопада 2003 року чисельно взяла участь в жалібних Богослуженнях в катедрі св. Патрика в Ню-Йорку, а молодь – у жалібному поході до катедри св. Патрика.

21 листопада, заходами 7-го Відділу ООЧСУ, після Панахиди в католицькій і православній церквах, відбулося відзначення 70-ліття в Українській централі Пасейку, де була показана виставка документів з товариства „Меморіял" – „Забуттю не підлягає", яка надала можливість людям краще пізнати комуністичні злочини в Україні. Голова Відділу ООЧСУ Теодор Тарахівський привітом відкрив імпрезу, і дальше ведення передав І. Буртикові, який попросив присутніх молитвою і однохвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять жертв Голодомору.

В доповіді голова Головної управи ООЧСУ Теодор Олещук насвітлив вороже намагання як політично так і фізично знищити український народ в трьох голодоморах. В другій доповіді Валентина Тараховська описала тогочасні стархітливі терпіння і болючу смерть мільйонів невинних людей.

В мистецькій частині артистка Ала Куцевич виконала пісні – „Аве Марія" Качінє, і „Колискову 33-го року" Тараса Петренка. Сестри Надія і Наталія Павлишин виконали пісні „Поле України" й „Моя молитва". Присутні тепло вітали сестричок Лідію і Габрієлу Орос, які виконали пісні „Лелеча доля" і „Святий Боже". Програму закінчено Національним гимном.

Опісля гості ще довго говорили про особисті спомини з часів Голодоморів. Водночас було відчутно, що на цю імпрезу прийшло набагато менше людей, ніж до катедри св. Патрика. Чому? Апатія, збайдужіння чи люди змучені імпрезами? Але 70-ліття Великого голоду обходимо тільки раз.

Чи не є обов'язком великої громади (понад дві тисячі осіб живе в Пасейку), хоч частинно прийти на імпрезу, щоб спільно помолитися і пом'янути мільйони безвинно замучених людей? Таке ставлення до національних імпрез є не тільки громадським гріхом, але й знеохочує організаторів, які невдовзі нічого не будуть робити.

Іван Буртик,
Кліфтон, Н. Дж.

То вже одна, чи все ще дві централі?

„Починаємо загоювання" – це резолюція Головного уряду УНСоюзу, яку подала „Свобода", ч. 48, з датою 28 листопада 2003 року. Уважно читаю текст тієї резолюції, і вже два перші речення захоплюють мене: „Український Народний Союз усвідомлює необхідність для нашої української громади в Америці бути сильною і об'єднаною (підкреслення моє – Б.К.). Лише з позиції сили і співпраці, як громада, можемо виступати єдиним (підкреслення моє – Б.К.) сильним голосом на громадській і світовій арені". Бо й справді – найвищий час, щоб українську спільноту в Америці представляла одна центральна репрезентація.

Продовжую читати: УНСоюз „проголосував відновлення довголітніх зв'язків з УККА на тій основі і за тим статусом, який був первісно затверджений". І далі: „Це рішення не міняє наші дотеперішні взаємини і членство з будь-якою організацією". А вже в черговому числі „Свободи" (ч. 49, з 5 грудня) сказано, що „президент УНСоюзу С. Качарай наголошував, що це рішення не впливає на членство УНСоюзу в УАКРаді...". Оскільки, як відомо, тепер нашу спільноту представляють дві централі – УККА і УАКРада, то чи ця заява С. Качарая не потурає існуванню цих двох централь? Якщо так, тоді як погодити заяву президента УНСоюзу з текстом резолюції, схваленої Головним урядом цієї організації, де говориться про сильну і об'єднану громаду, яка має виступати єдиним сильним голосом на громадській і світовій арені?

На 13-му Конґресі УККА в 1980 році УНСоюз був ініціятором і співзасновником УАКРади як другої громадської централі на терені Америки, що й довело до поділу, у висліді якого українська спільнота і донині лікує свої рани. Немає сумніву, що схвалена наприкінці минулого року резолюція УНСоюзу передбачає, що слідом за рішенням УНСоюзу підуть інші організації, але покищо ситуація незмінна, бо українську спільноту все ще представляють дві громадські репрезентації. Рішення УНСоюзу визнавати ці дві централі нагадує мені наше народне прислів'я: „І Богові свічка, і чортові огарок". (Вибачаюся, але не маю на думці когось ображати, лише так, до слова).

Ще весною 2003 року в „Ukrainian Weekly" Тамара Ґало писало, що на нарадах УККА створено спеціяльний комітет для переговорів з УАКРадою у справі злуки. Короткі побажання щодо можливої злуки друковані на сторінках „Свободи" 11 квітня і 3 червня 2003 року, але й дотепер ми не знаємо, чи такі переговори ведуться і які висліди.

Остання резолюція УНСоюзу аж ніяк не говорить нам про можливість такого об'єднання. А вже пора, щоб в ім'я злагоди і більшої сили ми дочекалися історичної події, яку наше суспільство напевно радо привітає. Паперові заяви чи резолюції залишаються безвартісними, якщо не буде реальних кроків.

Я свято переконаний, що українська громада в Америці хоче цього об'єднання двох наших централь в одне представницьке тіло, яке одними устами буде заступатися за нашу спільноту і буде речником у справах політичних, національних, культурних і релігійних. Тож побажаймо собі, щоб у 2004 році всі ці позитивні заяви, резолюції і ухвали у справі злуки цих своїх громадських централь стали дійсністю.

Богдан Кандюк,
Ґлен Спей, Н. Й.

Дякуємо за пожертви на храм

В Донецьку є три греко-католицькі громади, одна з яких збудувала катедральний храм. Ще донедавна міська рада відмовляла нашій парафії у виділенні земельної ділянки під будівництво храму, але нещодавно цю справу було вирішено. Нам надали земельну ділянку в непоганому місці, але з умовою, що якщо не розпочнемо будівництво, то цю земельну ділянку віддадуть іншим. Про це дізналися заокенські українці і відкрили рахунок для складання пожертв у кредитівці.

Прошу надрукувати мою подяку людям, котрі вже склали свої пожертви на будівництво храму.

Особлива подяка Христині Ковч, Уляні Баб'юк, Любі Мокей, Володимирові Літинському, Ларисі Музичці, Катерині Ляльці, Славі Кобі, Марії і Яромиру Лозинським, Марті Ощипко-Геберт, Ірені та Юрію Богачевським, Анні Сохоцькій, Михайлові Папу, Парані Сміт, Анні Ґалузі, Наталі Олексин, Марії Лещишин, Дарії Еліїв, Стефанії Лабі, Катерині Щур. Якщо когось помилково пропустив, то прошу пробачити мені. Я завжди молюся за усіх жертводавців.

о. Ростислав Муховський,
Донецьк

Я працював з сином редактора А. Ґели

Я прочитав у „Свободі" за 26 грудня 2003 року статтю А. Гороховського про колишнього редактора „Свободи" Андрія Ґелу і пригадав собі його сина Теодора, з яким ми викладали в „Stevens Institute of Technology" в Гобокені, Н. Дж. Андрій Ґела мав дружину Варвару (Баковську) і троє дітей – Ольгу, Віру і Теодора. В 1997 році Ольга Ґела, маючи 87 літ, померла.

Проф. Теодор Ґела мав диплом механічного інженера, маґістра і доктора інженерних наук і був спеціялістом металюрґії нержавіючої сталі. Тепер він професор-емерит.

Віра (Ґела) Наосі живе в Ню-Йорку, а професор Теодор Ґела – в Савт-Дартмовні, Ма, де живуть його доні Вівіян і Еліза. Тепер йому вже понад 90 років.

Я сам проф. Т. Ґелу знав від 1969–1979 року, він слабо говорив українською мовою, але вважав себе гордим українцем. Якщо будете висилати копію „Свободи" д-рові Адамові Ґелі в Трускавці, то передайте також ці інформації.

Любомир Курилко,
Тирон, Па

Доповідала Катя Василакі

У статті „Святкування 130-річчя НТШ" („Свобода", 2 січня 2004 р.) під однією зі світлин є помилковий напис „Л. Калинська доповідає про творчість Ю. Андруховича". Має бути „Доповідає Катя Василакі".

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Весело відзначили Новий рік на Союзівці

Понад 250 гостей прийшло на веселе відзначення Нового Року на нашій оселі Союзівці. Ми щиро дякуємо всім нашим офіціянтам, котрі допомогли гарно провести час. Фото: С. Семанишин

Довголітні члени УНСоюзу (зліва): Ксеня Раковська і Іванка Олесницька святкували Новий Рік на Союзівці. Фото: О. Тритяк

На продовження новорічного „вікенду" 3 і 4 січня у фойє головного будинку відбувся „Кабарет", з гумором і музикою групи „Буря". Танцюють Петро і Дебі Урбан.

Іван Флис, мол. (стоячи вище) гармонізує із Роном Кагутом з групи „Буря", а (справа) Христина Кукурудза все це сприймає з усмішкою . Фото: В. Цимбал

Сніговія в грудні надала казкового чару Союзівці. Фото: Ю. Конєв

ВИБОРИ – 2004

Чекання реформ в похмурих буднях

Левко Хмельковський

Невпинно наближається жовтень 2004 року, який більшість читачів „Свободи“ оцінює як вирішальний у дальшому розвитку України: мають відбутися вибори, вислід яких визначатиме вибір шляху – усі мають надію, що новий провідник поведе державу до радикальних змін в політичному, економічному, соціяльному житті, рішуче відкине пропагандистські догми недавнього комуністичного режиму, запроваджуватиме засади демократії, самоврядування, соціяльної справедливости. Але може статися, що майбутній президент не рушить з місця й Україна й далі брестиме в отарі держав Єдиного економічного простору, лякливо прислухаючись до команд чужинських можновладців і власних новозбагачених.

Пошта тижневика приносить усе більше листів, автори яких щиро занепокоєні наступними виборами і радять приступати до дії. Голова УККА в штаті Ню Джерзі Іван Буртик звернувся до місцевих публіцистів з пропозицією підготувати ряд статтей щодо виборів в Україні, котрі він розсилатиме в українські газети. Наталя Даниленко з Ню Джерзі (ч. 1) запропонувала програму дій, зокрема порадила передплачувати „Свободу“, інші демократичні видання для читачів України. Редакція „Свободи“ від нинішнього числа впроваджує тематичну сторінку „Вибори-2004“, на якій вміщуватиме статті і листи читачів з цієї проблеми.

Почався новий рік, з яким пов’язують чималі надії українці як в батьківському краї, так і за його межами. Так уже ведеться, що перед кожними виборами провідників в народі оживають надії – нарешті прийде новий, здібний, чесний, під проводом якого стануться разючі зміни... Я прочитав кілька інформаційних добірок, які готує для столичної централі – Інформаційного агентства „Контекст-медіа“ його регіональний відділ в одному з обласних міст – Черкасах, де я жив до виїзду в США. Тут теж відлунюються наступні вибори – в Умані, скажімо, 700 осіб прибули в грудні звідусіль, за сотні кілометрів, на обласний громадський форум „Конституційній реформі – бути!“ і вирішили утворити постійно діючу координаційну раду на підтримку змін у Конституції. Звісно, за умов українського життя ніхто самотужки не поїде на такий форум взимку, за сотні кілометрів, розбитими дорогами, але влада, зацікавлена у змінах Конституції, допомогла... Щоправда, троє пікетників прийшли до будівлі, де проходив форум, з плякатом „Бандитів – в тюрми!“, але їх протест, пише агентство, не був санкціонований і ... вочевидь, міліція нагадала про це пікетникам.

Зрозуміло, що черкаські будні типові й для усіх інших обласних міст. І з такого читання інформації постає досить банальний висновок: застарілі, консервативні уявлення і звички надто сильні у влади, у кожного з громадян, які так чекають новітніх рішень від майбутнього президента. Реформування українського життя має відбутися не тільки на рівні високого законодавства, а й у повсякденних справах, де переважає старий спосіб думання, вчорашні підходи до вирішення сучасних проблем. І це залежатиме від обрання до проводу нових людей, свідомість яких не затьмарена догмами минулого устрою.

Наведу кілька прикладів такої догматичності. 7 січня Черкаська область відзначила 50-річчя її утворення і з цієї нагоди провідники області звернулися до населення з вітанням і закликом „берегти і помножувати славні традиції“. Далі вони перелічили здобутки минулого 50-ліття, серед яких названо рух буряківниць-п’ятисотенниць, котрий, відомо, був лише пропагандистською вигадкою на зразок сотні норм виробітку шахтаря Олекси Стаханова. Далі йшла згадка про „другий Сталінград на Дніпрі“ – оточення і знищення в лютому 1943 року двох німецьких корпусів біля Корсунь-Шевченківського, хоча з історії відомо, що ніякого „другого Сталінграду“ не було і німці переважно вийшли з оточення, тільки важку техніку покинули. Продовжило цей текст славослів’я на адресу колишнього першого секретаря обласного комітету Комуністичної партії України Івана Лутака, який нібито забезпечив економічний розвиток області, тоді як відомо, що насправді він – залізобетонна опора режиму і дуже дбав про розвиток хемічних і оборонних підприємств-велетів, тоді як провідні для Черкащини галузі – цукроваріння, перероблення овочів, м’ясне виробицтво з місця не рушили. Чи не час сказати: ми йшли вперед, але не тією дорогою, тому що з року в рік у гонитві за озброєнням та „великими будовами комунізму“ забували про людські потреби? Чи не час припинити „показушні імпрези“ в пам’ять минулої „великої вітчизняної війни“, а затрачувані на них кошти віддати на поліпшення життя ще живих інвалідів тієї бойні. Так ні, в січні теренами області йде „естафета бойової слави“ з символічним вогнем, зібраннями і доповідями. Річниця Великого голоду такої уваги не мала...

А як живуть в затінку того славослів’я звичайні люди? Черкаська міська рада пишається тим, що у 2004 році буде збудовано 84 квартири, продовжено спорудження двох житлових будинків, розпочате в 1993 (!) році, і ще двох – в 1996-му і 2000-му. А в місті – понад 400 тисяч мешканців і було б доречно будувати житло зі залученням коштів самих новоселів, чимало з яких достатньо заробили на своє життя за кордоном. Але люди звикли, що усе для життя дає ... держава.

В грудні у Черкасах на дві доби зупинилися міські тролейбуси – провідний вид громадського електротранспорту. Застрайкували водії, яким заборгували 1,2 млн. гривень платні. У міській раді депутати зажадали звільнення директора електротранспортного підприємства Олександра Іщука. Директора, щоправда, не звільнили, але для заощадження коштів вирішили, що тролейбуси їздитимуть вулицями тільки до 9-ої години вечора. При нагоді, вимкнули й нічне електричне освітлення міських вулиць. На перший погляд, дрібна подія місцевого значення. Але за нею залишились непомітними два явища: рік за роком в Україні насаджувався безкоштовний проїзд у міському транспорті усе нових груп населення: депутатів, пенсіонерів, інвалідів, ветеранів ряду різних воєн – від Другої світової до афганської... Коли у тролейбусі половина пасажирів не купує квитки на законній підставі, то друга половина перестає купувати їх за прикладом першої. Якось, гостюючи в Черкасах, я мав проїхати нічним черкаським тролейбусом відстань між двома зупинками, і кондуктор, продаючи мені квитка, здивувався, чого це я плачу за таку малу поїздку. Мої інтереси видалися йому важливішими від інтересів його підприємства, тому що я був йому ближчий, ніж далека дирекція. Так привчено людей за роки комуни - усе ж бо було чуже... І друге явище: привчено депутатів, що легше звільнити директора, ніж шукати розв’язання проблеми. Ніби новий директор не зіткнеться з тими ж трудноцами... А розв’язання полягає в тому, що усі без винятку пасажири повинні купувати квитки, але пільговики діставати за них компенсацію з бюджету, тоді й не буде боргу перед водіями тролейбусів.

24 грудня обласна влада оголосила, що в області завершено підготування до зими. 24 грудня, а не вересня чи жовтня... Коли б випав сніг, то влада сказала б, що приготування виявилося невдалим і звільнила б директора, відповідального за очищення вулиць від снігу. Але сніг, на щастя, затримався... Якось не прийнято заздалегідь готуватися до зими без публічних заяв, без запевнень і обіцянок, в силу своїх службових обов’язків.

Ще одну проблему намагається розв’язати обласна влада: вже 15 років триває ремонт будівлі обласної філармонії, а тут наближається 50-річчя області і в залі цієї установи заплановано провести урочисті збори. Щоб прискорити ремонт, вирішено відібрати кошти, виділені не ремонт лікарні у Смілі і прокладання газогону у селищі Ірклїів, узяти кошти, призначені на соціяльний розвиток, з кожного із районних бюджетів. Керівник фракції „Нашої України“ в обласній раді лікар Любов Майборода заявила протест. І правильно: поруч з тією філармонією стоять просторі будівлі обласного театру, велетенського будинку культури хеміків „Дружба народів“, колишнього Будинку політичної освіти комуністичної організації області, гарнізонного Будинку офіцерів, кількох спорожнілих кінотеатрів. Понабудували їх під проводом Івана Лутака на шкоду історичній забудові міста понад міру, а тепер хочуть ще одну залю відродити за гроші мешканців провінції, тому що назріває ще одне півстоліття. Щось не видно інформації про виділення коштів потерпілим від репресій, від Великого голоду, скажімо у селі Вергунах, жах голодної смерти у яких описаний в книжці „Страта голодом“ Семена Старова. А Вергуни віддалені від Черкас лише на кілька кілометрів і згадані палаци дуже близькі від цього села...

У міському бюджеті хронічно бракує коштів і влада вирішила у вересні минулого року підвишити на 86 відсотків плату за воду (населення заборгувало водогонові 7 млн. гривень). Влітку мешканці міста сплачували за воду 108 відсотків її вартости з урахуванням боргу, а після підвищення тарифу рівень сплати різко впав. При цьому вода вночі місту не подається... Зрозуміло, що адміністративне рішення не збіглося з психологією – наказ зіткнувся з опором.

Читання цих подробиць підказує сумний висновок, що влада це надто далека від вміння бачити справжні причини і приймати виважені, обґрунтовані рішення. Значно простіше замінити директора чи іншого виконавця, вимкнути освітлення, підвищити тариф, забрати бюджетні кошти. Так було завжди, до цього звикли. А вже час на зміни...

Дехто може сприйняти ці рядки, як спробу мешканця іншої країни втручатися в місцеве життя, давати поради, не сприймаючи його реалій. Це не так, тому що приклади я навів лише як ілюстрацію того, що думання має бути іншим, шляхи розв’язання проблем – реальними. А вчитися на досвіді інших – не вада. І саме про це варто подумати у передень українських виборів.

Як у Харкові підробляли право Л. Кучми на третій президентський термін

КИЇВ. – Конституційний суд України (КС) усвідомлював, який відголос викличе його рішення стосовно права Л. Кучми кандидувати на посаду Президента в 2004 році, тому й вирішив підстрахуватися. Йдеться про запити КС до вищих юридичних навчальних закладів та наукових установ України. Всі чотири правові інститути в один голос підтвердили право Л. Кучми ще раз стати президентом.

До „Української правди“ потрапив документ, підготовлений від імені харківської Національної юридичної академії ім. Ярослава Мудрого. Висновки цього документу, як за окремими фрагментами конституційного подання депутатів, так і в цілому, прямо протилежні тим, на які посилається у тексті свого рішення КС. Текст, що фігурує як офіційна позиція академії, народився на катедрі теорії права (завідувач катедри – член-кореспондент Академії правових наук Петришин).

Для нефахівця це не скаже нічого. А фахівець щонайменше здивується, чому підготування висновку було доручено непрофільній катедрі. Бо у Національній юридичній академії ім. Ярослава Мудрого, ректором якої є академік НАН України Василь Тацій (він же – президент Академії правових наук України), є катедра конституційного права України, а тому цілком логічним була б аналіза конституційного подання та підготування висновків щодо нього саме цією катедрою.

(Закінчення на стор. 20)

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Щедрий дар родини Двояків: 350,000 дол. на студентські обмінні програми

Зліва: Катерина і Степан Двояки, декан університету Айова Катерина Вотекі, помічник декана Дейвид Акер.

ЕЙМС, Айова. – Степан і Катерина Двояк з міста Веніс на Флъориді, які тривалий час активно і жертовно сприяють обмінові студентами між Україною та Університетом штату Айова (Iowa State University), подарували 350,000 на продовження цієї обмінної програми. Це їхнє надзвичайно шляхетне рішення було оприлюднене 15 листопада в Еймсі на церемонії визнання меценатів.

Цей подарунок започатковує акцію, яка має на меті зібрати 1 мільйон дол. для фінансування програми обміну між Україною та Університетом штату Айова. Ініціатори запрошують українських жертводавців підтримати цей проєкт. „Створення 1-мільйонового фонду дозволить нам досягнути головну ціль – дати змогу тисячі студентів з України відвідати Сполучені Штати протягом наступних кількох років", – сказав Степан Двояк.

Дар родини Двояків підтримує програму обміну, почату ще 20 років тому, коли вчені зі США вперше відвідали Україну. З 1993 року студенти з Айови почали вчитися в Україні. У відповідь, більш ніж 500 українських студентів та науковців пройшли курс навчання в Університеті штату.

„Програма призначена в першу чергу для студентів третього та четвертого року навчання в українських університетах, а також для професіоналів у різних галузях, і передбачає, що учасники повертаються в Україну для продовження навчання та праці. Така умова допомагає підтримувати високий коефіцієнт повернення", – розповідає С. Двояк.

У весняному семестрі 2004 року Університет штату Айова пропонує кляси з української мови, історії та культури. До цього у бажаючих була змога вивчати вищеозначені предмети через Інтернет-курс, що проводився завдяки партнерству з Університетом штату Пенсильванія (Pennsylvania State University).

„Вивчення української мови, історії та культури є значним кроком, і я думаю, що цей факт заохотить інших меценатів підтримувати програму, українських студентів – до активнішої участи у ній", - говорить С. Двояк.

Родина Двояків активна в житті української громади США. Від 1990 року, коли вони вперше довідалися про діяльність Університету Айови в Україні, пан Степан та пані Катерина активно підтримують програму щедрою і постійною фінансовою допомогою. „Штат Айова, на мою думку, є найкращим для проведення таких програм. Він, як і Україна, є житницею країни. Сільське господарство тут, як і в Україні, має велике значення", – розповідає С. Двояк.

Коледж сільського господарства Університету Айови нещодавно визначив Україну своїм стратегічним партнером у міжнародних освітніх програмах. Д-р Дейвид Акер (David Acker), заступник декана коледжу сільського господарства, порівняв дарунок родини Двояків з інвестицією, яка принесе користь як студентам з України, так і з Айови.

Наприклад, завдяки участі у програмі обміну Микола Саражинський, студент з України, отримав нагоду вивчати підприємництво в Університеті Айови. Микола познайомився з Двояками шість років тому в Києві і вже наступного року відвідав Айову.

„Такі програми, – розповідає Микола, – дають можливість українським студентам не лише побачити, як люди поза Україною живуть та працюють, але й, повернувшись в Україну, застосувати здобуті знання". Він з радістю повідомляє, що українські студенти, котрі навчаються в США, декілька років тому започаткували Український клюб, в якому не лише спілкуються між собою, але також діляться своїми знаннями про Україну з американськими друзями. Клюб налічує 24 активних та 34 асоціятивних члени.

У вересні 2003 року вісім представників Унівесритету Айови відвідали Україну. Цієї весни шість професіоналів у галузі збуту зерна та насіння пройдуть вишкіл в Айові. У травні 2004 року 20 студентів та 4 викладачі з університету візьмуть участь в навчальній подорожі по Україні. Якщо Ви хочете отримати більше інформації або маєте намір підтримати програму, будь-ласка, звертайтеся до Дейвида Акера за адресою: 104 Curtiss Hall, Iowa State University, Ames, IA 50011 або електронною поштою dacker@iastate.edu, а також до Річа Банді (Rich Bundy) з відділу розвитку, телефоном (515) 294-9088 або електронною поштою rbundy@iastate.edu.

Барб МекМанус

Переяславська угода - актуальна тема

НЮ-ЙОРК. – 350-річчю Переяславської угоди Богдана Хмельницького з московським царем буде присвячений ряд наукових заходів Наукового Товариства ім. Шевченка в США. Про них розповіла голова товариства проф. Л. Онишкевич.

– Розпочинаємо ці заходи конференцією, яка насправді є заключним кроком довгоплянового і довготривалого проєкту. НТШ-А намагається стимулювати та різними способами заохочувати наукові проєкти чи праці з україністики. Два роки тому ми вирішили, що зі зближенням дати 350-ліття т. зв. Переяславської ради, яку підписав Богдан Хмельницький у січні 1654 року у Переяславі, треба мати більше наукових, аналітичних праць про цю подію. Різні російські політичні режими використовували цю Раду так, що доводили до нищення не тільки державного статусу України, але й культурного, духовного та психологічного, таким чином засадничо змінивши долю України. Хоча на початку XX століття були вже деякі наукові дослідження з цієї теми, але в Україні їх не могло бути за часів Радянського Союзу. Тому НТШ-А в 2001 році оголосило конкурс на написання наукової монографії з теми „Наслідки Переяславської угоди". Ми дістали 14 праць. Жюрі науковців вибрало 5 окремих праць та одну збірну, як найкращі. НТШ-А надало авторам ґранти з Фонду ім. Івана та Єлисавети Хлопецьких.

– Чи були ці праці вже друковані?

– Найбільшою публікацією стала саме збірна праця „Переяславська рада 1654 року: історіографія та дослідження" (Київ, „Смолоскип", 2003) п'ятнадцяти науковців, головно з Інституту археографії та джерелознавства НАНУ, яких очолювали Ігор Гирич та Ярослав Федорук із Києва. НТШ-А разом з КІУС вирішили спільно спонзорувати ці праці (з доданими деякими важливими працями та документами). Збірник появився у київському видавництві „Смолоскип" у жовтні 2003 року. Вже відбулося 18 презентацій у 15 містах України. Тираж 5 тис. примірників майже увесь розійшовся.

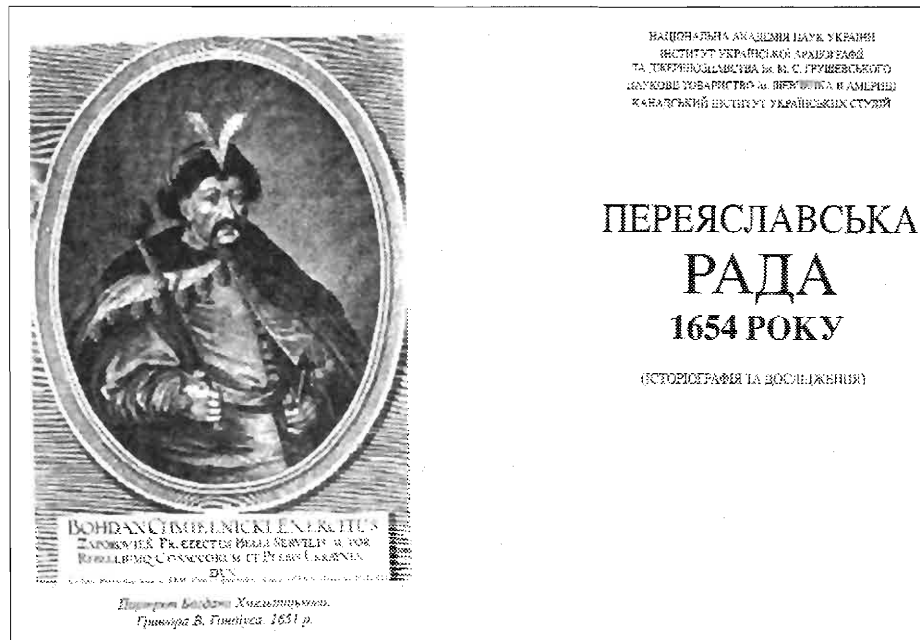
– А дальший крок?

– Це триденна наукова конференція у Києві від 14 до 16 січня, з виїздом учасників до Переяслав-Хмельницького, саме майже в 350-ту річницю події. НТШ спонзорує цю наукову конференцію, у якій беруть участь історики з України, Білорусі, Польщі та Росії. З нашого континенту будуть Зенон Когут – директор КІУСу з Канади, і представник від НТШ Америки – проф. Тарас Гунчак.

– Наскільки об'єктивними можуть бути доповіді на цій конференції?

– Це дуже важливе, щоб усі дослідники могли дати свою справжню оцінку та висловили свої думки, тоді конференція буде науковою і дасть вартісні матеріяли. Коли проф. Т. Гунчак повернеться з цієї конференції, ми будемо мати 24 січня спеціяльну програму в НТШ, присвячену цій темі. Він розповість про перебіг конференції в Києві, про те, як слухачі сприймали доповідачів із різних країн.

Запрошуємо зацікавлених прийти до НТШ в Ню-Йорку в суботу, 24 січня, послухати цікаві підсумки й оцінки наслідків Переяславської ради, і розповідь про конференцію у Києві та Переяслав-Хмельницькому.

Збірник „Переяславська рада 1654 року: історіографія та дослідження"

Підготувала **О. Кузьмович**

Важливе уточнення щодо веб-сайту СКУ

Повідомляємо, що веб-сайт www.ukrainianworldcongress.org не є веб-сайтом Світового Конґресу Українців (СКУ). Також електронна адреса info@ukrainianworldcongress.org не є електронною адресою СКУ. Просимо не зв'язуватися з СКУ на цю електронну адресу. Також просимо повідомити СКУ, якщо ви протягом останнього року щось висилали до СКУ на цю електронну адресу.

На всі електронні комунікації з СКУ просимо вживати наступну електронну адресу СКУ: congress@look.ca.

Аскольд Лозинський,
президент Світового Конґресу Українців

Конституційна...

(Закінчення зі стор. 1)

йдеться про звуження його конституційних прав. Він висловив переконання, що у разі погодження на це парляментської більшости це дозволить перейти до конструктивної праці парляменту.

Три опозиційні фракції („Наша Україна", СПУ і БЮТ) підготували програму спільних дій, яка передбачає, що парляментська більшість і комуністи переголосують законопроєкт про внесення змін до Конституції. Крім того, опозиційна „трійка" вимагає прийняття закону про пропорційні вибори і проведення референдуму щодо того, чи народ віддасть парляментові своє право обирати президента України.

В. Литвин вважає, що „далі буде ще гірше". Він підкреслив, що все це зумовлене жорстокою, „не на життя, а на смерть, боротьбою за владні повноваження" й остеріг, що коли інститут парляментаризму буде зруйнований, то демократичний розвиток країни стане неможливим.

14 січня робота у Верховній Раді відбулася по комітетах.

За матеріялами преси

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 19 СІЧНЯ 2004 р.

Бріджпорт, Конн. Управа 59 Відд. УНС Т-ва „Українська Січ" повідомляє всіх членів про річні загальні збори Відділу, які відбудуться в церковній залі св. Покрови при вулиці Нобл та Барнум # 255 о год. 2-ій по пол. В програмі: звіти уступаючої Управи, дискусія та вибір нової Управи. Зараз після зборів відбудеться товариська зустріч. Запрошуємо не тільки членів, але всіх зацікавлених діяльністю УНС та гостей прийти численно на наші річні загальні збори. По інформації тел. до Т. Сливінського (203) 375-6995, голова; рек. секретар – І. Гайда, фін. секретар – Б. Добощак (203) 723-4304.

Дж. Буш...

(Закінчення зі стор. 1)

Конґрес зможе розв'язати таку складну проблему, як іміґраційна реформа, перед президентськими виборами в листопаді. В цілому плян Дж. Буша здобув менше прихильників, аніж критиків. Останні найчастіше наголошують на тому, що пропозиції Президента приведуть до збільшення нелеґальної іміґрації, а не до зменшення, і що насправді йдеться про програму амнестії, котра заохочує нелеґальну діяльність і пропагує її. Ще інші критики вважають, що після шести років майже ніхто не схоче повертатися додому, воліючи відступити в „економічне підпілля" і знову стати нелеґалами, хібащо їм запропонують американське громадянство.

Президент Дж. Буш зазначає, що він просто хоче допомогти тим людям стати до праці, до якої не кваплятся американські громадяни – працювати в ресторанах, чистити приміщення, збирати овочі та городину. Однак критики передбачають, що велику частину цієї праці все одно виконуватимуть нелеґальні робітники, бо працедавці не схочуть підвищувати платню і платити податки задля того, щоб ці робітники стали леґальними. Водночас, зауважують критики, ця пропозиція значно зменшує охорону праці для американських громадян середніх прибутків, типу комп'ютерних програмістів і техніків, медичних сестер, даючи працедавцям можливість помітно зменшити платню за ці праці і лякаючи тим, що найматимуть працівників з Азії, Середнього Сходу і Східньої Европи.

Прихильники пропозиції для тимчасових працівників зазначають, що мільйони нелеґальних робітників зареєструються, збільшуючи прихід податків для місцевих і федерального урядів, що цей плян фінансово заохочуватиме тимчасових працівників повертатися до своїх країн, і що така програма поліпшить національну безпеку, бо унеможливить нелеґальну працю і значно точніше віддзеркалюватиме реальну економічну ситуацію, зменшуючи при цьому тіньову економіку. Вони також стверджують, що пропозиції Дж. Буша є одним з перших кроків до створення об'єднаного економічного простору між Канадою, США, Центральною і Південною Америками, який зможе успішно конкурувати з Европейським союзом.

Щодо кількости нелеґальних іміґрантів, які в даний час працюють в США, то її тяжко уточнити: ця цифра коливається між 8 і 14 мільйонами осіб.

І. Яросеевич

УКРАЇНА І СВІТ

Успіх української компанії

ЛЬВІВ. – Чужоземне програмне комп'ютерне забезпечення займає 95 відсотків програмного ринку в Україні. Широке застосування мають вироби „Microsoft". Тим не менше, українські товари програмного забезпечення мають великий потенціял до росту, який підтримується загальним економічним відновленням у країні. У Львові заснована компанія програмного забезпечення „SoftServe, Inc." – одна з найбільших компаній в Східній Европі, яка працює на американському ринку програмного забезпечення. Вона вважається високоякісним виробником програмного забезпечення світового стандарту. З дозволу редакції нового журналу „Потенціял" подаємо уривок з інтерв'ю з Ярославом Любінцем, віце-президентом „SoftServe, Inc.".

– Ідея створення фірми зародилась як результат успішного представлення проєкту двома аспірантами Львівської політехніки після закінчення курсів підприємництва, які проводились у Львові за сприяння Ренселерського політехнічного інституту в 1993 році. Тоді фірма була заснована трьома особами. Вони не знали, як вести свою справу, але знали, як створити добрі програми. Через пів року „SoftServe" отримав завдання на свій перший проєкт і виконав його блискуче. Тепер „SoftServe" – одна з найбільших компаній в Східній Европі, яка має 200 працівників і працює в системі якості, сертифікованій за ISO 9001:2000.

Ярослав Любінець закінчив факультет прикладної математики Львівського державного університету, приєднався до „SoftServe" в 1995 році як партнер компанії. Попередній досвід його праці включає дослідження систем управління базами даних в дослідницькій лябораторії Львівської політехніки, виконання більше 20 проєктів зі створення та впровадження інформаційних систем управління підприємствами. Він читає лекції у Національному університеті „Львівська політехніка", опублікував понад 20 наукових та технічних статтей з питань управління базами даних та теорії інформаційних систем.

Протягом свого існування „SoftServe" виконав завдання понад 50 замовників, він є єдиним в Україні розподілювачем „MFG/Pro" – американської системи управління підприємством ERP-кляси, льокалізованої для України. „SoftServe" розповсюджує в Україні продукти – інформаційну систему для мережі супермаркетів, інформаційну розподілену систему підтримки дистрибуції та продажу, систему створення та підтримки web-турів, має центр розробки у Львові, представництва в Києві та в Масачусетсі та Каліфорнії (США).

„SoftServe" орієнтувався на співпрацю з закордонними, передусім американськими замовниками, з моменту заснування. Першим клієнтом був „General Electric", для якого ми успішно конвертували одну з їхніх застарілих систем звітів з „Cobol" на сучасніший „MS Access". Потім були сотні різноманітних проєктів для різних замовників, в тому числі інтегрована медична інформаційна система, системи обліку та калькуляції для будівельної індустрії, веб-орієнтована аналітична система для обробки сотень мільйонів записів, система реального часу для управління промисловими машинами та інші.

Тепер на американських замовників спрямовано близько 90 відс. діяльности фірми. Серед них є великі корпорації з тисячами працівників. Ми плянуємо зберігати надалі ті темпи росту, яких досягли протягом останніх років, розширювати свою клієнтську базу в основному за рахунок середніх та великих замовників. Для досягнення успіху треба будувати філософію фірми так, щоб клієнт був на вершині ієрархії цінностей, а процеси діяльности фірми були чіткими та надійними.

Ярослав Любінець на обкладинці журналу „Потенціял", який видає Фундація „США – Україна". За контактною інформацією або примірниками журналу можна звернутися в США на телефон: (202) 347-4264.

Розмову провела **Людмила Полюн**

Давня Євангелія загинула від обстрілу

ЛУЦЬК. – Село Невір на Волині належить до найвіддаленіших поселень глибокого волинського Полісся. Воно лежить на малій річці Вижві, яка сполучає Прип'ять з озером Святим. Писемна згадка про Невір походить з 1662 року, коли село належало до графів Красицьких, а через чотирнадцять років по тій згадці знаходимо відомості про найдавніший відомий історичній науці храм Св. Івана Богослова (1676 р.), який був цінною пам'яткою монументальної дерев'яної архітектури Полісся. Але 1887 року церкву реставрували, залишивши без змін тільки її архітектурні форми. Поруч стояла дерев'яна дзвіниця з давніми дзвонами.

У 1944 році церква і дзвіниця з дзвонами згоріли у вогні від радянських реактивних мінометів „катюш", які відкрили вогонь по святині і спопелили її. У церкві була рідкісна рукописна Євангелія XVIII ст., на першій сторінці якої зберігся напис: „Сію Євангелію купив священноієрей пресвітер Жолобковський (з с. Жолобок Крем'янецького повіту) за свої власні кошти, золотих 42, собі для набожності і дітям своїм ежелі котрому Пан Бог здарит, у Почаєві року 1714 місяця серпня дня 15 і ніхто до неї не має жодного інтересу, тільки сам і чада його".

Ця Євангелія належала до важливих рукописних пам'яток українського православного життя Волині XVII–XVIII ст. і невідомими шляхами потрапила до села Невір. Найвірогідніше, що вона була привезена кимось з священиків, переміщених московською православною церквою з Крем'янеччини на Волинське Полісся.

До 1943 року в храмі відбувались Богослужіння, але з появою в цій місцевості червоних партизанів, які почали знущатись над о. Миколаєм та паніматкою Наталею, вони припинились. Рятуючи життя, священик з родиною переїхав до Пінська.

Після закінчення війни, на хвилі комуністичного атеїзму, замість церкви вибудувано школу, зрівняно могили за вівтарем колишнього храму. З проголошенням незалежности України жителі Невіра вирішили мати свою українську православну церкву. Настоятелем став о. Юрій Устимчук, випускник Волинської духовної семінарії УПЦ КП. В приміщенні колишньої контори колгоспу молодий священик обладнав тимчасовий храм. Його працю продовжує о. Миколай Кирилюк, благочинний в цьому регіоні Полісся, який розпочав будову храму без будь-якої підтримки з боку влади, котра шанує лише московську церкву.

17 листопада 2003 року за рівне служіння Богові і Україні митрополит Луцький і Волинський владика Яків нагородив о. Миколая золотим хрестом протоєрея.

Володимир Рожко

В пам'ять жертв Великого голоду 1932-33 років

Впродовж 2003 року „Свобода" провадила постійну рубрику „До 70-річчя Великого голоду в Україні", до якої наші читачі надіслали багато спогадів та документів про цю трагедію. Редакція відчуває моральний обов'язок оприлюднити ці свідчення, а тому в нинішньому році продовжує публікації про Голодомор 1932-33 років в Україні.

Голодний рік у Харкові

Уривок з книги Олекси Гай-Головка „Смертельною дорогою" подаємо з деякими скороченнями

Одного дня, вполювавши на Харківському паротягобудівному заводі матеріяли для радіопередачі, я поспішав до редакції. При вході на Майдан Тевелева помітив ґепеушників в малинових кашкетах, міліціонерів у дублених кожушках і партійних вельмож в дорогих пальтах з соболевими й каракулевими комірами. До кожного, хто хотів вийти на майдан, вони кричали:

– Вертайся назад!

Перелякані перехожі, не чекаючи чергового викрику, не йшли, а тікали. Я підійшов до найближчого ґепеушника й, сказавши йому, хто я, де працюю, з чим поспішаю, попросив пропустити мене до редакції.

– Обертайся й ушивайся! – визвірився він до мене.

Я відчув, що це сказано не на жарт і швидше „вшився". Перейшовши кількома завулками, вийшов на Павлівську площу, а з неї вже легко дістався в редакцію Радіокомітету. У редакції гуртками стояли мої редакційні колеґи й майже пошепки гомоніли. Я підійшов до найближчого гурту:

– Слухайте, що сталося на Майдані Тевелева?

– Не пропускали, – відповів редактор Грищенко, – бо проїжджав Еріо – голова французького уряду.

Едуард Еріо був відомий мені. Радикал-соціяліст, він був одним з найвпливовіших і найпопулярніших політичних діячів у двадцятих і напочатку тридцятих років у Франції, очолював французький уряд у 1924–1925 роках, а потім знову – в 1932 році. З ним рахувалися політичні діячі в усьому світі.

Еріо, як я довідався другого дня, виїхав несподівано з Москви до Харкова, щоб побувати в ВУЦВИКИ в Г. Петровського (голови) й В. Чубаря (голови Ради народних комісарів), а потім через Майдан Тевелева й Сумську дістатися в ЦК КП(б) до С. Косіора (генерального секретаря) й П. Постишева (його заступника). В хвилини виїзду Еріа з Москви Кремль повідомив про це уряд України і приїзд Еріа в найстрашніший час в історії України викликав великий переполох. Партійні й урядові Сталінові опричники цілий день засідали в ЦККП(б) в Косіора, розроблюючи пляни, яким чином приховати апокаліптичну дійсність в Україні від Еріового ока. Того ж вечора вони почали здійснюватися за кілька годин перед приїздом непрошеного гостя.

Перш за все, частина спеціяльних військ ҐПУ очистила головну залізничну станцію від пасажирів, між якими переважали голодні селяни й селянки. Ввели в станційну залю заздалегідь підготовлених „пасажирів" у гарному одязі і взутті. Крізь цю добірну юрбу „спеціяльних пасажирів" члени уряду й ґепеушники ввели Еріа станційною залею, а потім автом доставили темними вулицями до „Асторії" – найкомфортабельнішого готелю в Харкові. Ввечорі переодягнені офіціянтами ґепеушники подавали йому в готельному ресторані, а потім у його готельній квартирі печене й варене включно з паюсним (чорним) і кетовим (червоним) кав'яром і найдобірнішими кавказькими й кримськими винами.

Другого дня вранці ґепеушники, очистивши майдан Тевелева від звичайних перехожих й замінивши їх спеціяльними своїми, зняли вивіски з крамниці „Торґсін" (торговля с іностранцами) й на її місці прибили з назвою „Торґскол" (торговля с колхознікамі). Потім, десь після сніданку, о 10 годині, в цю крамницю ввели достойного французького гостя. Ви можете собі уявити, яке враження зробила ця крамниця на Еріа та ще тоді, коли йому сказали (а в цьому ви можете бути певні), що вона обслуговує „колхозніків", як і чимало інших подібних крамниць у місті. Ви також можете собі уявити, як він, у зв'язку з „баченим", зареаґував на вістки журналістів про страшний голод в Україні...

У кожному разі, як говорили мені молоді письменники, Еріо придбав собі на пам'ятку пару „колхозних" сувенірів, кілька пачок найдорожчих совєтських сиґарет „Тройка" й кілька бляшанок чорного й червоного кав'яру...

Після „колхозної" крамниці, перевтіленої з „Торґсіну", показали йому „совєтський рай" в їдальні ВУЦВИКУ. Звідти провезли його прочищеною й перевтіленою Сумською до палацу КП(б) У й у ньому „гостили" покірного французького гостя до пізньої ночі. Що говорилося під час цієї соціялістичної гостини – ніхто не знав. Аж десь за тиждень поширилася вістка, що після повернення до Франції Еріо сказав журналістам, що він на власні очі бачив величезні досягнення й здобутки в Совєтському Союзі, а особливо в Совєтській Україні.

1933 року була рання й тепла весна. Вона відразу накинулась на зиму, розтопила сніг, напоїла водою землю й почала зеленою заполоччю вишивати подвір'я, обсаджені деревами вулиці. Попередніми роками в перші весняні дні після праці люди збиралися на вулицях, захоплено говорили, сміялися й своїми веселими голосами наповнювали місто. Цієї весни ніби тікали одні від одних, або проходили, не дивлячись один одному в очі, і попереду й позаду них стояла якась напружена тиша.

Одна небувала річ звернула мою увагу на себе – це відсутність серед міських мешканців людей із сіл – голодних колгоспників, яких так багато було зимою. Що сталося? Це була для мене велика загадка. Я пробував питати моїх найближчих друзів, але вони відповідали мені мовчанкою. Я розумів чому, – кожен боявся за випущене з уст правдиве слово, за яке ґепеушники хапали, не дивлячись на ім'я, становище й, навіть, партійну приналежність. Тому я перестав їх про це питати. Але відсутність голодних селян у місті не давала мені спокою. Моя господиня недавно була в селі, і я вирішив довідатися про це в неї. Якось увечорі, коли вона сама була в кухні, я спитав у неї:

– Скажіть, будь ласка, де ділися селяни з міста?

Вона якусь мить дивилася на мене докірливо й потім тихо спитала:

– Хіба ви не знаєте?

– Не знаю. Коли б я знав, то не питав би.

Вона скорботно похитала головою.

– Ті, що дісталися до міста, вже вимерли, а решта людей вимирає в селах, бо їх не випускають з сіл.

– І ніякого їм рятунку?

– Ніякого. Ви ж знаєте, смертна кара тому, хто дасть селянинові їсти. Моя одна-однісінька сестра й її вся родина вимерла... Я ніяк не могла допомогти їй.

У мене з очей бризнули сльози, і я в тяжкій розпуці пішов до своєї кімнати.

Незабаром після цього в радіокомітеті скликали всіх працівників на нараду, яка відбулася на радіостанції – в православному соборі між поваленими, поламанами й потоптаними іконами, хрестами й хоругвами. На нараді говорив секретар радіомовного партійного комітету про гостру клясову боротьбу в селах, про хліб, що його куркулі й підкуркульники позакопували в землю, щоб не дати державі, і цим викликали в селах нестачу хліба для харчування. Тому колгоспники знеможені й кволі і їм треба допомогти виверувати посівну кампанію.

– Наша Комуністична партія, – продовжував він, – під мудрим керівництвом її вождя й батька совєтського народу Сталіна вирішила допомогти селам – послати наймолодших і найнадійніших чоловіків і жінок в села на допомогу колгоспникам. Усі люди з міста їдуть добровільно, – ви знаєте це. Ось список наших працівників, які зголосилися до цієї відповідальної справи.

До цього списку ввійшло понад половину працівників радіокомітету й радіостанції. До нього також попав я. Мене призначили до недалекого села Новопавлівки Красноградського (колишнього Констянтиноградського) району. Ввечорі я спакувався й другого дня вранці з „командировкою" в кишені виїхав поїздом до Краснограду.

На головній красноградській вулиці також було порожньо: де-не-де з'являлися люди, переважно жінки, і відразу зникали за рогами будинків. На цій головній вулиці я не знайшов жодної їдальні й вирішив зайти до райвиконкому й дізнатись в ньому, де я можу щось перекусити, а також як дістатися мені до Новопавлівки.

Незабаром я вийшов у поле й ішов порослою травою дорогою в тихому, порожньому й безлюдному просторі. Час від часу я натикався на людські роздерті й порвані кістяки, на яких степове гайворонння доїдало людське м'ясо. Інші ворони гнівно крякали надо мною, з нетерпеливістю чекаючи, коли я вже впаду і сядуть вони на мене. Бачучи все це, мені ставало моторошно й холодно, ніби в мені згущувалася й застигала кров, і від цього, здавалося мені, тяжко було піднімати ноги. Але я йшов і, скільки мав сили, намагався йти швидше, щоб якнайскорше вилізти з цього цвинтарища й дістатися до села.

Десь під вечір я вже входив у Новопавлівку. Це було мальовниче село, але на вулиці, в садибах і поміж хатами не було жодної людини. Навіть не ревли корови, не мекали вівці, не ссокотіли кури й не гавкали собаки.

Пройшовши ще трохи, я раптом побачив за десять чи п'ятнадцять кроків чоловіка, що сидів на камені. Підійшовши до нього, я почав оглядати його. Він був у полатаній свитині й старій обшарпаній смушевій шапці. У нього було зсохле, порепане й поросле мохом обличчя, з якого ледь-ледь виднілися сині, глибоко запалі очі. Ніс у нього був вузенький, довгий і загострений, як шпичка. Вуха – тоненькі, як папірці, й нібито наскрізь прозорі. Я ще не бачив такої вимученої голодом людини. Він дивився на мене своїми синіми очима з докором і саркастичним усміхом.

– Що ж ви тут робите?

– Спочиваю, – відповів він. – Оце йшов і йшов та й сів спочити.

– А куди ви йдете?

– На цвинтар, щоб умерти там, щоб там і закопали. Бо тут, у селі, ворони розтягнуть і по страшному суді не встану. Ви ж ішли полем – бачили? Тепер тут пройдетеся й поглянете, що Марксова комуна наробила. Не вірите? Кажу вам, бо ви свій чоловік, нашою мовою говорите. Вони змовилися виморити нас голодом.

У селі стояла напружена тиша, як це буває лише на цвинтарі: не чути гавкання собак, реву корів, іржання коней, а особливо не чути людських голосів.

Усе це викликало з мене дуже неприємне почуття. Я ніколи в цьому селі не був, нікого в ньому не знав, тому йшов з однією ціллю – попасти до сільради й дізнатися від її голови чи голови колгоспу, що мені робити. Але на вулиці не було нікого, і я йшов навмання. Пройшовши ще трохи, я вирішив запитати в якійсь хаті. Підійшов до однієї хати й постукав у двері. З хати ніхто не обзивався.

– Чи є хто в хаті! – крикнув я на весь голос.

Тиша. Я натиснув на клямку й двері відчинилися. У сінях я стояв поміж двома дверима – одні ліворуч, а другі праворуч від мене. Ліві двері були забиті рядниною з набитою між нею і дверима соломою, як це зимою роблять бідні селяни, щоб затримати в хаті тепло. Це викликало в мене підозру, бо уже була весна й надворі було тепло. Я рвучко відчинив ці двері й мене охопив жах, від якого в мене запаморочилося в голові. Я побачив на глиняній долівці троє нерухомих дітей, які, мабуть, лазили по долівці, просили в тата й мами хліба, і так попухли з голоду й померли.

На ліжку лежав мертвий чоловік – їхній тато, біля ліжка на долівці сиділа мертва жінка – їхня мати – з протягненими руками до дітей. На лежанці, сперишсь об стіну, сидів мертвий дід, а з запічкурозплющеними очима гнівно дивилася мертва баба. Я дивився на всіх і в моїх жилах ніби холонула кров, а на голові ворушилося волосся.

Кілька хвилин я стояв на подвір'ї. Потім раптом побіг до сусідньої хати й став викликати з неї. Але в хаті було тихо. Я був певен, що в ній було те саме, як у першій, і я швидше вийшов з подвір'я на вулицю. Став на ній і стояв з таким почуттям, яке охоплює самотню людину на цвинтарі.

УКРАЇНЦІ В СВІТІ

Українці на святі національних культур

ВОРОНІЖ, Росія. – Представники десяти національних груп, що мешкають у Воронезькій області, взяли участь у виставці і концерті Третього фестивалю дружби народів, який відбувся наприкінці грудня в Центрі культури і підприємництва „Апекс". Реґіональна асоціяція „Громадська палата Воронезької области" спробувала показати краще з Днів національних культур кожної з національностей, що відбувалися раніше.

Відкрити святкову зустріч довірили українцям, як найбільшій національній групі реґіону. Короткий виступ представників громадської організації „Українське товариство „Перевесло" вмістив вірші, вокал, запальний „Гопак" і частування варениками. За такою ж схемою побудували свої виступи вірмени, євреї та корейці. Виступили також греки і Північно-Донський союз козаків. Білоруси, цигани, грузини і ряд інших національностей покищо залишились поза святом. Ніхто не міг визначити також чисельність національних груп регіону, бо обласний комітет статистики навіть через рік після перепису населення не оприлюднив дані про національний склад области.

Дмитро Денисенко

Співає юна солістка Настя Жданова.

За активну участь у фестивалі нагороджені керівники Воронезької реґіональної громадської організації „Українське товариство „Перевесло" Микола Бирюк та Ганна Кофтенко

Фото: Михайло Вязовий

Виступає ансамбль „Надія" з Воронежу

Тиждень України на Таймирі

НОРИЛЬСЬК, Росія. – У дні Різдва спільними зусиллями декількох творчих колективів міста і керівництва кав'ярні „Арена-Спорт", що надала для свята свої приміщення було проведено Тиждень України. На відкритті виступили танцюристи фолкльорного ансамблю „Оганер" (художній керівник Олександер Фролочкін), артист Заполярного театру драми Андрій Ксенюк, вокальна група громадської культурно-національної організації „Україна", поет і журналіст Валерій Кравець, який прочитав вірші українського поета і свого друга Василя Симоненка і подарував збірник його поезій, який займе гідне місце в нашій бібліотеці. Співробітники кінотеатру „Родина" надали зі своїх фондів для демонстрації на великому екрані фільми „Вечори на хуторі біля Диканьки" і „Все про козаків". До речі, перші шевченківські читання три роки тому відбулися саме у цьому кінотеатрі, за активного сприяння його директора Наталі Орлянської. Для громадської організації „Україна" цей захід не був останнім, а тільки випереджав ряд акцій, запланованих у рамках Тижня України в Норильську. Активісти товариства доклали чимало зусиль для того, щоб на якийсь час перетворити спортивну арену в імпровізовану гостинну українську хату. Для цього українці принесли на свято предмети традиційного національного побуту – вишивані рушники, сувеніри, серветки і прикрасили ними „хату". В кав'ярні цього тижня були вареники з картоплею, грибами, капустою, студенець, український борщ і ще багато смачного. Гостей обслуговували кельнери в українських національних строях. Серед гостей вечора були голова міської ради С. Шмаков, депутати, представники багатьох міських установ і організацій. На адресу свята надіслали вітання з Москви генеральний директор Культурного центру України Володимир Мельниченко і голова Об'єднання українців Росії Олександер Руденко-Десняк.

Протягом тижня активісти українського товариства провели ряд плідних зустрічей, на яких обговорювалися шляхи співробітництва товариства з творчими установами й організаціями міста. Є надія, що в багатонаціональному Норильську буде відкритий Будинок дружби народів, в якому міжкультурні контакти й обміни стануть традиційними.

Лариса Фоменко,
голова Культурно-національного об'єданання „Україна"

Різдво на Святій землі

ЄРУСАЛИМ. – Святкування Різдва Христового на Святій землі почалося 6 січня, о 5-ій ранку, спільною молитвою Східньої і Православної Церков за візантійським звичаєм у Єрусалимській патріярхії. Літургію служив Патріярх Єрусалиму і всієї Палестини Ірмій. Потім духовенство вирушило до Вифлеєму. Процесія зупинилася в монастирі святого пророка Іллі, де його Патріярх зустрівся з арабськими шейхами.

На центральній площі Вифлеєму, перед собором Різдва, духовенство зустрів посадник Вифлеєму Насер і опівдні почалася святкова служба. В печеру, на тому місці, де народився Ісус Христос, священики спускаються лише раз на рік, на свято Різдва Христового. Цього року також була дотримана традиція, єдине, що було незвично, це те, що духовенство зійшло вниз без свічок. Як пояснили потім, з метою безпеки.

Патріярх Іримій відправив вечірню службу і Літургію святого Іоанна Золотоустого, який першим запровадив серед православних святкування Різдва Христового. До цього Православна церква святкувала лише хрещення. Нічна служба відбулася з 6 на 7 січня в соборі Різдва. Серед тих, хто молився у Вифлеємі, був і протопресвітер слав'янських церков Ізраїлю, духівник українців на Святій землі, настоятель храму Святого Харлампія в Єрусалимі, о. Олександер, який з сумом відзначив відсутність прочан на порожніх вулицях Вифлеєму. В минулому році було їх багато з різних країн світу, а цього року Різдво Христове у Вифлеємі святкувало лише духовенство.

Служби Божі відбулися також в Храмі Гробу Господнього, соборі Марії Магдалини і храмі Благовіщення в Назареті.

Світлана Глаз

Наш цінний...

(Закінчення зі стор. 1)

працею і духовним зв'язком з творцями рідної культури попередніх поколінь. Бо ж навіть його ім'я походить від цього зв'язку. Наприкінці 1903 року до Львова приїхав Микола Лисенко. Філарет Колесса, тоді професор Самбірської гімназії, мав його зустрічати, але, з поважної причини, запізнився і зустріч відбулася лише через день. „Не гнівайтеся, Миколо Віталійовичу, що я не зустрів вас, але це тому, що учора моя дружина народила сина", „Прийміть мої поздоровлення! А як же назвали?" – спитав Лисенко. „Та ще не встигли". „Ну, тоді нехай буде Микола!". І так воно й сталося, а через пів століття цей другий Микола став ректором консерваторії ім. Миколи Лисенка.

Коли ж на урочистостях в Оперному театрі Львова прийшла хвилина для його слова, всі присутні слухали ювіляра стоячи, і це був вияв не тільки найглибшої пошани, але й вдячности за висловлені ним світлі і оптимістичні життєві істини. Й коли він промовив „Слава Україні!", то це прозвучало як свята і несхитна віра в майбутнє рідного народу, культурі якого він віддав свій музичний дар і своє гаряче серце.

У рамках ювілейних відзначень слід розглядати й фото-альбом, створений мистцем-фотографом Василем Пилип'юком та письменником-публіцистом Яремою Гояном і присвячений життю і творчості Миколи Колесси. Цей документальний твір відкривається зворушливим словом ювіляра: „Україна здобувала свою незалежність у важкій боротьбі впродовж століть і на верховині II тисячоліття воскресла з всенародної борні як велика держава в центрі Европи. Україна – вільна... Звершилася віра мого роду і народу. Ми вічно будемо на світі як цивілізована нація, яка духовно визріла сама керувати своїм життям, бо маємо Т. Шевченка, його пророчий заповіт, незборимий дух і світлу думу. Я вірю, що так буде! Живімо для України!".

Галина Колесса

Микола Колесса. 1914 рік.

Початок 1930-их років. Випускник Празької консерваторії кляси В. Новака, учня А. Дворжака. „Я обіцяв собі тоді віддати музиці все, що маю в житті".

З дружиною Надією (з Кливаків), 1933 рік.

Сидять зліва: О. Лисенко, Л. Ревуцький, С. Крушельницька, Ф. Колесса, С. Людкевич, В. Барвінський. Стоять: А. Штогаренко, Ю. Крих, Р. Сімович, О. Москвичів, К. Михайлов, Т. Шухевич, Тіпаков, Д. Колесса-Залеська, М. Колесса.

Мати Миколи Колесси Марія (з Яновських) і батько, видатний український фолкльорист, етнограф, композитор Філарет Колесса.

Тріо сестер Колессів – доньок Миколи Колесси. Зліва: Харитина, Соломія і Ксеня.

З композиторами С. Людкевичем і В. Барвінським.

1960-ті роки. З учнями у Львівській консерваторії.

1996 рік. Концерт в ООН – звучить симфонія М. Колесси. Диригент – Гобарт Ерл.

Колесса-дириґент.

Вулицями рідного Львова.

1994 г. М. Колесса з двоюрідною сестрою всесвітньо відомою піаністкою Любкою Колессою

Ректор Львівської консерваторії ім. М. Лисенка, 1953–1965 роки.

Початок 1950-их років. М. Колесса: „Музикою „Кавказу" Людкевич піднявся до поетичного генія Шевченка". Після прем'єри у залі Львівської філярмонії.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Представлення альбомів сестер Оленських

КИЇВ. – В Національному художньому музеї 19 грудня відкрилися виставки Олександра Архипенка (твори зі збірки Саарського музею з німецького Саарбрюкена) і Аркадії Оленської-Петришин, також відбулася презентація альбомів двох самобутніх художниць – сестер Оленських. На презентації зібралися журналісти, літератори, художники, критики, серед них багато людей, які знали й пам'ятають Арку Оленську, адже вона часто, починаючи з кінця 1980-их років, приїздила до України. Упорядник альбомів поет Богдан Бойчук, який товаришував з обома сестрами, своїми яскравими спогадами оживив тодішнє життя українського мистецького гурту Ню-Йорку.

Мистецтвознавець Галина Скляренко, яка написала передмову до альбому Христі Оленської, звернула увагу присутніх на те, що, попри ранню смерть, ці двоє імен посіли достойні місця серед мистців в Америці. Родина Оленських походить з західньої частини України. Батько працював адвокатом у Львові. 1941 року вони переїхали до Німеччини, де у Ротенбурзі народилася молодша, Христина. Аркадія з'явилася на світ 1934 року, ще в Україні, в Розношенцях коло Збаражу.

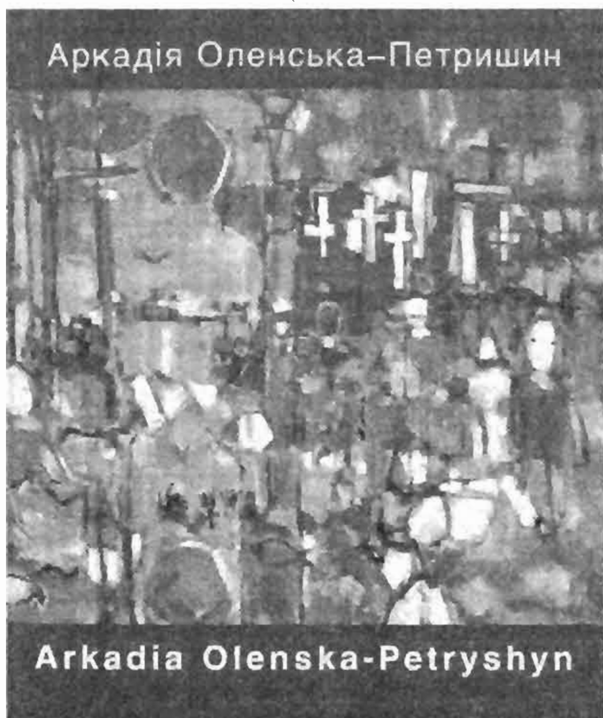
У 1949 році Оленські перебираються до Ню-Йорку. Обидві навчалися спочатку в приватній школі колишнього львівського сценографа Мирослава Радиша, потім Христя закінчила студії мистецтв у Нюйоркському університеті. Арка Оленська здобула ступінь бакалавра, а згодом – маґістра, в Гантер-коледжі. Коли Христя вперше з'явилась у товаристві мистців, що збиралося в нюйоркській кав'ярні „Орхідея", їй було років тринадцять, згадує Б. Бойчук. Уперше її привела туди Аркадія. Це неформальне утворення (яке пізніше дістало назву Нюйоркської групи) об'єднувало українських літераторів і художників. До нього входили поети Богдан Бойчук, Юрій Тарнавський, Віра Вовк, Ема Андієвська, Богдан Рубчак, Женя Васильківська, Патриція Килина... З художників до неї, крім Оленських, були також причетні Борис Пачовський, Богдан Певний, Юрій Соловій, Любослав Гуцалюк. Дебютом стала участь сімнадцятирічної Христі у виставці групи Юрія Соловія 1958 року в Ню-Йорку.

На початку 1960-их Христя починає створювати жіночі прикраси з пап'є-маше. Нестандартна уява перетворила дешеву сировину на фантастичні сукні, намиста, лямпи і дзеркала. І саме цей непрезентабельний матеріял зробив її відомою. Виставки Христі діяли у багатьох престижних ґалеріях та університетах США, у Нюйоркському музеї модерного мистецтва, Музеї сучасних ремесел та на Експо-67, в музеї товарів у Філядельфії, на світовій виставці у Монреалі. Популярні американські журнали та газети захоплено писали про Христину Оленську.

В середині 1960-их вона починає робити з пап'є-маше скульптури. Ці твори відрізняються від своїх гармонійних попередників винятковою брутальністю та жорстокістю. Більшість з фігур – самотні чудовиська, сповнені болю та страху. Христина прожила дуже мало – лише 38 років. Старша сестра, Аркадія, здобула успіх як художниця, мистецтвознавець, була одним із редакторів українського журналу „Сучасність" у Ню-Йорку. Її картини успішно виставлялися по містах Америки, в Китаї, Бельгії, Канаді. А після 1989 року вона природно ввійшла у культурне життя України. З ентузіязмом читала лекції, привозила власні виставки, з радістю ділилася своїм екзотичним мистецьким царством. Предметом творчої уваги Аркадії був навколишній світ. Спочатку вікна, будівлі, люди. Потім, з певного часу, Аркадія припинила малювати людей і поринула з головою до ... кактусів. Період захоплення кактусами – найзагадковіший у її творчій біографії. Аркадія прожила довше за свою сестру майже на 27 років.

Обидві сестри повертаються на батьківщину своїх батьків уже в ареолі слави.

Леся Ковержнєва

Альбоми сестер Оленських

Почалося представлення кандидатів на Національну нагороду імені Т. Шевченка

КИЇВ. – Український центр народної культури „Музей Івана Гончара" представив на здобуття Національної премії України імені Тараса Шевченка Василя Забашту – Народного художника України, живописця, члена Національної спілки художників України, професора Національної академії образотворчого мистецтва та архітектури, керівника пейзажної майстерні академії – за написання високохудожніх творів малярства протягом останніх п'яти років – „Портрет Тараса Шевченка" (1998), „Засновники Києво-Могилянської академії" (2000), „Автопортрет" (2001), „Прометей духу (присвячена Кирило-Мефодіївському братству)" (2002), „Мати" (2002), серію пейзажів рідної землі „Поетична Богуславщина" (1999-2003).

Твори майстра експонувалися на персональних виставках у Національному художньому музеї України, Ізюмському історико-краєзнавчому музеї, Картинній галереї Яготина, Національній академії образотворчого мистецтва й архітектури, музеях Тараса Шевченка в Києві і Каневі, а також на групових виставках, зокрема присвячених Дню Незалежности України. Свої думки про твори Василя Забашти читачі „Свободи" можуть подати в листах до голови комітету з присудження нагород Івана Дзюби на адресу: вул. Прорізна,2, Київ, 01001 Ukraine.

П. Гончар

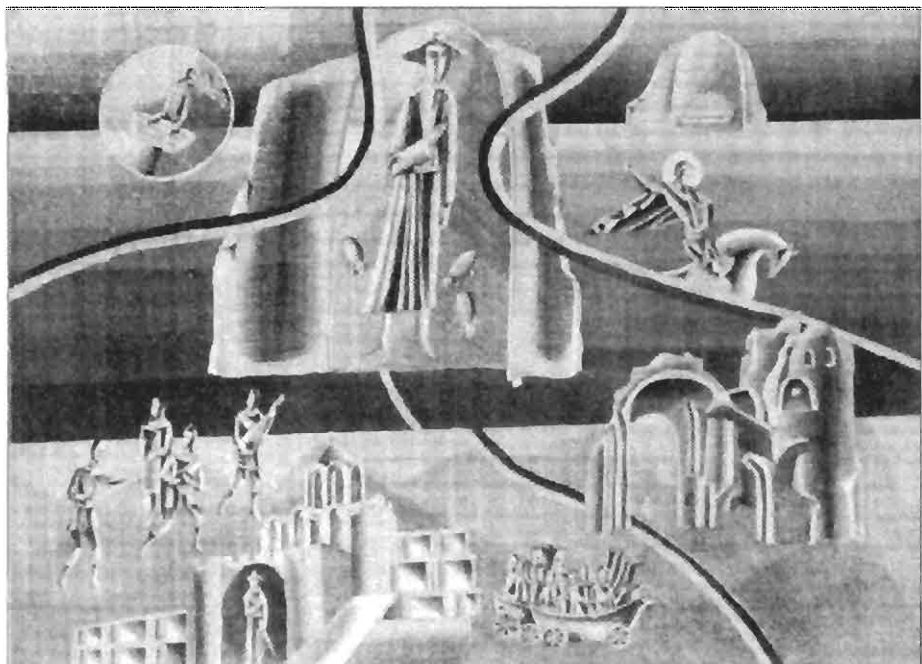

Василь Забашта. „Козацька церква".

Золоті руки Івана Остафійчука

ЧИКАҐО. – 21–23 листопада 2003 р. в Українському культурному осередку відбулась виставка „Квіти з України" львівського художника Івана Остафійчука. Її організував 101-ий Відділ СУА в Чикаґо. Відкрила виставку Оленка Матвіїшин, про художника розповіла Леся Коленська, членкиня відділу та приятелька Івана Остафійчука.

Народився Іван Остафійчук 28 липня 1940 року в с. Тростянець, в мальовничих Карпатських горах. Артистичні надхнення перейняв від свого батька та багатого культурного середовища Гуцульщини. В 1966 році закінчив Львівський інститут прикладного та декоративного мистецтва. Починаючи з 1963 року брав, участь в реґіональних, національних та міжнародних виставках. Його перша самостійна виставка проводилась в престижній ґалерії Львівського мистецтва в 1979 році, рік пізніше – в Тернополі та Хмельницькому. В 1980 році був нагороджений золотою медалею на 9-му дворічному фестивалі графічного мистецтва в Брно, Чехословаччина, за серію монотипів, базованих на українських фолкльорних піснях. Гуцульське життя та мистецтво продовжували приваблювати його та забезпечили натхненням більшість його творчости по сьогоднішній день.

Іван Остафійчук. „Київська Русь" (1978 р.).

Весною 1987 року Іван Остафійчук залишив Львів і виїхав до Югославії, а в січні 1988 року – до Торонто. Надзвичайно успішні соло-виставки відбулись в Едмонтоні, Монреалі, Отаві та Торонто, також в Клівленді, Рочестері, Ню-Йорку, Дітройті та Лос-Анджелесі. В 1993 р. Іван та його дружина – музикант Дзвінка повернулись до Львова після успішних виставок в Парижі. Він продовжує працювати в улюбленому Львові та в щойно збудованій студії в Карпатських горах.

В 2001 р. мистець виїхав до Парижу в пошуках дальшого надхнення. Протягом 2002 року виставки його праць відбулися в Торонто, Саскатуні, Едмонтоні, Отаві, Монреалі.

Його малювання на склі появилися в 1980 році поряд з його

Іван Остафійчук

малюванням на папері та канві. Ці праці надхнені мотивами від релігійного до фолкльорного мистецтва, щоденних спостережень сучасного життя.

В Чикаґо були показані праці Івана Остафійчука „Квіти і косар", „Зустрічаю осінь", „Осінні дари", „Осіння дорога" та ряд інших.

Марія Щерб'юк

Бандуристе, орле сизий...

„Козацькую славу, поховану в українських могилах, рознесли по всій Україні сліпі кобзарі, бандуристи, лірники. Сліпці, а душею – всевидющі. Тому й стали вони в Україні втіленням волелюбности й правди", – ці слова ми знаходимо у книзі Уласа Самчука „Живі струни – бандура і бандуристи", виданій у Дітройті (США) у 1976 році. І з якою ж радістю я взяла до рук книжку Богдана Жеплинського, видану вже в Україні, – „Кобзарськими стежинами" (Національна Академія Наук України, Львівська наукова бібліотека ім. В. Стефаника, Львів, 2002 р.).

Цікаво те, що автор – інженер, хемік-технолог, який закінчував Львівську і Томську Політехніки, захопився ще в дитинстві бандурою, віддав їй все своє життя, а тепер веде молоде покоління кобзарськими стежками. Богдан Жеплинський з 1994 року – голова Львівського відділення Всеукраїнської спілки кобзарів. У 2000 році у видавництві „Край" (Львів) вийшла його „Коротка історія кобзарства в Україні". Підготував „Кобзарську енциклопедію", у якій біля 4 тисяч імен. Вона ще чекає на свого видавця.

Оригінальний зачин книги „Кобзарськими стежинами", присвяченої світлій пам'яті батьків автора о. Михайлові і Наталії, свідчить про те, яку силу має родинне виховання дитини. Подані творчі портрети кобзарів-бандуристів, з якими спілкувався автор, спогади про капелі, якими він керував, статті, присвячені окремим проблемам кобзарства, розповіді про визначні постаті України, які захоплювались кобзарством. Книга ілюстрована рідкісними фотографіями, містить багатий матеріял з історії кобзарства.

Незважаючи на переслідування та нищення „власть імущими", кобзарство, завдяки всенародній любові та підтримці, вижило та збереглося до наших днів.

Хочу подякувати Любі Боднар – однокласниці автора в Дрогобицькій гімназії, яка дала мені прочитати цю книжку.

Оксана Шараневич,
Клівленд, Огайо

Як у Харкові...

(Закінчення зі стор. 9)

Для доктора юридичних наук, професора та академіка В. Тація це виглядало спочатку також логічним. І тому завдання порахувати терміни Л. Кучми було дане спочатку саме катедрі конституційного права. А конкретним виконавцем доручення став доцент катедри, кандидат юридичних наук Ф. Веніславський, перу якого й належав перший висновок.

Ф. Веніславський абсолютно чітко і арґументовано пояснив, чому Л. Кучма не може претендувати на президентство в 2004 році. Йдеться у його висновку про „правонаступність в конституційно-правовому реґулюванні статусу Президента України" протягом усього часу існування інституту президентства в нашій державі, тобто з 1991 року.

Про те, що „до сьогоднішнього дня не скасований Закон УРСР від 5 липня 1991 року „Про Президента Української РСР", за яким „одна й та ж особа не може бути Президентом Української РСР більше двох строків підряд".

Глава конституційної катедри Харківського інституту також пояснив, що це конституційне право громадянина „вільно обирати і бути обраним до органів державної влади" (про яке йдеться, серед іншого, у рішенні КС) об'єктивно обмежується конституційним положенням: „Одна й та сама особа не може бути Президентом України більше двох строків підряд". І це є однією з визначальних засад демократії, яка передбачає змінність влади. Також він повідомив про те, що у рішеннях ЦВК у 1999 році претендент у кандидати на Президента України та кандидат на Президента України фігурує на момент обрання як Президент України, „а отже, обирався на цей пост повторно". Що запис у „Перехідних положеннях" прийнятої 28 червня 1996 року Конституції України про те, що „чергові вибори Президента України проводяться в останню неділю жовтня 1999 року", є свідченням того, що Л. Кучма „продовжує до останньої неділі жовтня 1999 року виконувати повноваження Президента України, закріплені вже новою Конституцією України".

Зрозуміло, після всього сказаного Ф. Веніславський робить висновок, що стаття 103 Конституції, відповідно до якого „одна й та сама особа не може вже бути Президентом України більше двох строків підряд", поширюється і на особу, обрану Президентом України до набуття чинности цією Конституцією. І ця особа (тобто Л. Кучма) на момент виборів нового президента в 2004 році „буде особою, яка вже була Президентом України два строки підряд".

Такий невтішний для Конституційного суду висновок спочатку підготували у Харкові. Кажуть, В. Тацій навіть возив його до Києва. У столиці ж академікові ще раз чітко й доступно пояснили різницю між теорією конституційного права і політичною доцільністю.

Ну, а далі ви вже знаєте – в результаті було підготовлено новий висновок Харківської академії імени Ярослава Мудрого. Але не на катедрі конституційного права, а на катедрі теорії права.

Цікаво було б знати, чи не таке діялося у процесі експертної оцінки рішення КС в інших трьох юридичних інституціях?

Павло Кіт,
„Українська правда"

НОВІ ВИДАННЯ

Книжка до 70-річчя „Українського Золотого Хреста"

Ініціятиву утворення жіночої організації „Український Золотий Хрест" подав ще у 1931 році полковник Євген Коновалець, який, прибувши до США, створив Організацію державного відродження України (ОДВУ), а також хотів залучити туди українське жіноцтво, яке мало б формувати Український Червоний Хрест для чинної допомоги бійцям за волю. Було проведено курси медсестер, створено уніформи. Та через нашу офіційну бездержавність довелося перетворити цю організацію на „Український Золотий Хрест", що став символом надхненної допомоги потребуючим у рідному краї, а також в діяспорі.

Коли виявилося, що неможливо далі провадити збройну боротьбу за Україну, довелося змінити програми дій УЗХ. Основними напрямками стали допомогові й виховні програми. УЗХ завжди відгукувався на загальнонаціональні кличі й потреби. Так, коли прийшли трагічні вістки про Великий голод в Україні в 1932-1933 роках, почалися походи-протести у великих містах США, заяви, домагання вплинути на грізний стан в Україні.

Коли ж з'явилася можливість виборoти і проголосити Карпатську Україну в 1938-39 роках, УЗХ поряд з ОДВУ провели акцію допомоги братам і сестрам на Закарпатті - висилали пачки з одягом, а також зібрані кошти на потреби українських карпатських січовиків.

Праця УЗХ продовжувалась у виховному секторі. В 1958 році організовано вперше Табори молоді УЗХ на оселі ім. О. Ольжича в Лігайтоні, Па. Ініціятиву подали і виховну працю провадили діячки УЗХ Павлина Різник і Оксана Генгало, котра відповідала за табори молоді до 1978 року, коли закінчила свій життєвий шлях. Від того часу за табори молоді відповідає віддана діячка-виховниця Володимира Кавка. В 1963 році створено „Світличку" УЗХ у Филядельфії для дітей дошкільного віку, основану на кооперативних засадах за методою Монтесорі.

В середині 1960-их років появилися можливості допомоги Україні. Було це висилання пакунків для родин переслідуваних, зрозуміло, від окремих осіб, створено Комітет оборони і допомоги (КОД). Проводився збір фондів на допомогу переслідуваним і їх родинам, на видання творів, що не могли появлятися в СССР.

Після розпаду СССР йшла допомога на видання книжок вже в Україні. УЗХ впродовж дев'яти років спонзорував табори молоді, Товариства ім. Олени Теліги, завданням яких є виховання молоді в національно-релігійному дусі, а також утримання зв'язку зі студентами Чорнобильського краю, що побували в таборах молоді УЗХ ще в 1991 році.

Допомога йде також через Суспільну службу при СКУ, чим займається Марія Гром'як. Про всі ці

акції довідуємося з невеликої книжечки, виданої з нагоди 70-ліття діяльности допомогової громадської організації „Український Золотий Хрест". Видав її 12-ий Відділ УЗХ в Чикаго, відзначаючи і своє 70-ліття. Редактором і упорядником збірника є голова 12-го Відділу Анна Кузик, довголітня діячка українського жіночого руху, яка подала різні періоди праці організації. Анна Кузик - не лише упорядник матеріялу, але й одна з надхненниць цієї організації, тому й зуміла вона вибрати найголовніші моменти, а також ілюстративний матеріял, зібраний нею від подруг і з власного архіву. Попереджує текст привітання голови УЗХ Наталії Іванів. Світлини вміщені в хронологічному порядку.

Окреме місце займає представництво УЗХ в громадських і міжнародних форумах, що його виконують в більшості голова УЗХ Наталія Іванів та голова 12 Відділу Анна Кузик.

Наталія Пазуняк

Митрополит Андрей

о. Євген Небесняк, „Митрополит Андрей". Видавництво українських оо. Салезіян східнього обряду. „Салвид". 261 сторінка, 12 оригінальних знімок.

У вересні 2003 року, завдяки щедрій пожертві покійних Іванни та Василя Литвинів з Австралії (виділеної зі заповіту покійних), вийшла чергова книжка о. Євгена Небесняка, „Митрополит Андрей" - про життя та діяльність Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького, який був Главою УГКЦ в 1901-1944 роках. В особливий спосіб представлені його християнське життя, терпіння, чесноти та святість, внаслідок чого відкрився в Римі 1955 року його беатифікаційний та канонізаційний процес, перша так звана „документційна" фаза, яка завдяки наполегливій праці автора, була завершена на празник св. Николая 2002 року. Митрополит був воістину „великим" не тільки для України, а й також для всієї Вселенської Церкви через його гаряче бажання з'єднати християн, щоб „всі були одно". Не один раз Митрополит виступав проти скривдження православних. Під час польського, совєтського та німецького поневолення він терпів зі своїм народом та кріпив своїх людей словами та сльозами любови.

Тих, хто бажає придбати книжку „Митрополит Андрей", (коштує вона 30 ам. дол. разом з ціною посилки), - просимо звернутись на адресу: Rev. Yustyn Boiko - Santa Sofia - Via Boccea 478 - 00166 Roma - Italia. Чеки виписувати на „Jurii Boiko".

о. Євген Небесняк

ROCHESTER UKRAINIAN FEDERAL CREDIT UNION | УКРАЇНСЬКА КРЕДИТОВА СПІЛКА В РОЧЕСТЕРІ

Celebrating 50 Years of Service to Our Members and the Ukrainian Community

50 Років Відданої Праці на благо наших членів і Української Громади

- Savings Accounts
- Share Draft & Checking
- Credit Cards
- Vehicle Loans
- Mortgage Accounts
- Signature Loans
- Business Loans
- Commercial Loans
- CD's & IRA's
- Investments
- Youth Accounts
- Direct Deposit
- Fund Transfers
- International Transfers
- Audio Response System
- Notary Service
- Translation Services
- Student Scholarships

RUFCU direct
www.rufcu.org

ROCHESTER UKRAINIAN FEDERAL CREDIT UNION

RUFCU Albany
1828 Third Ave.
Waterliet, NY 12189
Tel.: (518) 266-0791
Fax: (518) 266-0791

RUFCU Rochester
824 Ridge Road East,
Rochester, NY 14621
Tel.: (585) 544-9518
Fax: (585) 338-2980

RUFCU Sacramento
6029C San Juan Ave.
Citrus Heights, CA 95610
Tel.: (916) 721-1188
Fax: (916) 721- 5551

Out of State, Call Toll Free 1-877-968-7828 – Audio Response Line: 585-338-2980

DUNWOODIE TRAVEL BUREAU LTD.

800-550-4334 914-969-4200

771-A Yonkers Ave., Yonkers, NY 10704 • FAX 914-969-2108
e-mail: dunwoodie@vacation.com

Aerosvit Airlines — АероСвіт Авіалінії

Подаємо до відома, що наша фірма продає квитки по цінах:

Ціни на Аеросвіт До Києва від міста:*	1 січ. – 31 бер. 1 лис. – 16 груд.	1 квіт. – 10 чер. 15 вер. – 31 жов.	11 червня – 14 вересня
Нью-Йорк/Бостон Пітсбург/Філядельфія	$548 обі ст. $369 одна ст.	$645 обі ст. $455 одна ст.	$900 обі ст. $560 одна ст.
Атланта	$550 обі ст. $370 одна ст.	$700 обі ст. $455 одна ст.	$970 обі ст. $560 одна ст.
Вашінгтон	$550 обі ст. $370 одна ст.	$620 обі ст. $455 одна ст.	$870 обі ст. $560 одна ст.
Чикаго	$550 обі ст. $370 одна ст.	$680 обі ст. $455 одна ст.	$900 обі ст. $560 одна ст
Далас	$550 обі ст. $370 одна ст.	$820 обі ст. $455 одна ст.	$1010 обі ст. $620 одна ст
Орландо/Тампа	$550 обі ст. $370 одна ст.	$680 обі ст. $455 одна ст.	$1000 обі ст. $620 одна ст.
Лос Анджелес/Сан Дієго Сан Франціско/Сіятел	$610 обі ст. $370 одна ст.	$690 обі ст. $455 одна ст.	$990 обі ст/ $620 одна ст

* до всіх міст в Україні (Львів, Івано-Франківськ, Одеса, Луганськ Симферополь, Запоріжжя, Донецьк, Дніпропетровськ) додатково $80 дол. за обі сторони. Всі податки додатково.

** Студентські квитки від $ 690 – $840 до Києва

Наша фірма на протязі 35 років обслужила тисячі вдоволених клієнтів у найбільш складних подорожах по цілому світі. Пропонуємо слідуючі послуги: квитки на всі летунські лінії, круїзи, готелі, поїзди, авто рентування, відпочинкові курорти. Ми радо допоможемо в туристичних послугах в Україну та Східню Европу включно з візами, паспортами та запрошеннями.

Чекаємо на ваші дзвінки: ***800-550-4334 або 914-969-4200.***

ПАЧКИ В УКРАЇНУ

DNIPRO CO.

В наших крамницях можна придбати авіяквитки в Україну та з України, зробити візи до України.
До вибору 99 взірців хусток!
Телефонні картки: 100 хв. розмови із Україною за $10.

NEWARK, NJ
688 Sanford Ave
Тел.: (973) 373-8783
(888) 336-4776

CLIFTON, NJ
565 Clifton Ave
Tel.: (973) 916-1543

PHILADELPHIA
1801 Cottman Ave
Tel.: (215) 728-6040

Український Народний Союз пошукує осіб зацікавлених продавати життєве забезпечення (страховку). Вимагаємо знання англійської мови та професійного вишколу (ліцензії). Платимо комісове на рівні з американськими установами, та даємо списки проспектів.

Зацікавлених просимо звертатися на тел.:
(973) 292-9800 додатковий 3018

Корпорація МІСТ - вибір тих, хто добре рахує свої гроші !

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
ПАЧКИ
ЛИСТИ, БАНДЕРОЛІ
в Україну та по цілому світі
в найкоротші терміни!

Міст - це завжди надійно!

*Грошові перекази за декілька хвилин**
**існують деякі обмеження*
Тільки ми доставляємо гроші безпосередньо до рук адресата

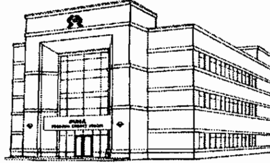
Пачки, листи, бандеролі та інші вантажі літаком або кораблем в найкоротші терміни
Щоденна висилка контейнерів
Підбираємо пачки з дому
Щохвилинний комп'ютерний контроль за виконанням Вашого замовлення

До Ваших послуг маємо понад 380 аґентів в США та Канаді.
За аґентом у Вашій місцевості телефонуйте безкоштовно: 1-800-288-9949

SUMA (Yonkers) Federal Credit Union
Федеральна Кредитова Кооператива СУМА
Пропонує

Найновіші, Найшвидші і Найвигідніші Послуги.

- *Вікно Каса (Drive thru teller window)*
- *Mon-Tru: 8:00 A.M. – 3:00 P.M. Fri: 8:30 A.M. – 8:00 P.M.*
- *АТМ машина – 24 години, 7 днів*
- *Додаткові години урядування*
- *Обслуга від понеділка до суботи*
- *Ранні і вечірні години урядування*
- *Позики на землю (vacant land loans)*
- *Позики на будову (construction loans)*

Тільки у нашій кредитівці СУМА в Йонкерсі Вам не потрібно шукати за паркуванням, платити за паркування і висідати із машини. Всі Ваші фінансові справи можна полагодити дуже швидко через Вікно Каси (Drive – thru teller window), а також дістати гроші у вигідний для Вас час через АТМ машину.

Головне Бюро:
125 Corporate Blvd.
Yonkers, NY 10701-6841
Phone: (914) 220-4900
Fax: (914) 220-4090
Monday-Thursday: 9:00 A.M. – 3:00 P.M.
Friday: 9:00 A.M. – 8:00 P.M.

Філія у Йонкерсі:
301 Palisade Ave.
Yonkers, NY 10703
Phone: (914) 965-8560
Fax: (914) 965-1936
Tuesday - Thursday: 3:00 P.M. – 8:00 P.M.
Saturday: 9:30 A.M. – 12:30 P.M.

1-888-644-SUMA
E-mail: Sumayonfcu@aol.com

Філія у Стемфорді:
Ukrainian Research Center
39 Clovelly Road, Stamford, CT 06902
Phone/Fax: (203) 969-0498
Tuesday, Wednesday, Friday:
4 P.M.–8 P.M.

Філія у Спрінг Валі:
SS Peter & Paul Ukr. Catholic Church
41 Collins Avenue, Spring Valley, NY 10977
Phone/Fax: (845) 425-2749
Tuesday, Friday:
5:30 P.M. – 8:30 P.M.

Дирекція Федеральної Кредитової Кооперативи СУМА

АДВОКАТ
ЯРОСЛАВ КУЗЕМЧАК

КОМПЕНСАЦІЇ І ВИМОГИ В НАСЛІДОК АВАРІЙ
- ✔ на роботі
- ✔ автомобільних
- ✔ в публічних місцях
- ✔ лікарських помилок

Перша консультація безплатна
Оплату беремо лише після виграші процесу про відшкодування

А ТАКОЖ:
- ВОДІННЯ під впливом алькоголю
- КУПІВЛЯ І ПРОДАЖ нерухомостей
- ПРОЦЕСИ цивільні і кримінальні
- ШТРАФИ
- РОЗВОДИ
- ЗАГАЛЬНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

WELT & DAVID
1373 Broad St., Clifton, NJ 07013
(973) 773-9800

• РОЗШУКИ •

*Ірина Мисишин з дому Долішна, нар. 1945 р. в Німеччині розшукує свою хресну маму **ОЛЬГУ ФЕДАК**.*
Моя адреса: 79053 Львів, вул. В. Великого 73, кв. 37, Україна.
Тел.: 64-68-89

• НА ПРОДАЖ •

На продаж
„Історія України“
І. Тиктор, 1953.
Тел. (732) 828-3206

ЙОСИФ КУПЧАК
власник
JOSEPH MEAT MARKET
М'ясні европейські вироби
437 Smith Street, Perth Amboy, NJ
Tel: (732) 442-4660

YURI INTERNATIONAL
TRADE, TRAVEL, PARCEL SERVICE

Пакунки, авіяквитки, доляри, харчі, бандеролі, візи з Америки і Канади до:
України, Росії, Білорусі, Молдови, Балтії, Польщі, Середньої Азії та Кавказу
- Запрошення до Америки, візи в Україну, продовження віз в Америці
- Відвозимо і зустрічаємо на летовищах Львова, Києва, Москви, Торонто і Нью-Йорку
- Допомагаємо полагодити еміграційні справи з „Green Card“
- Відправляємо пакунки з України до Америки і Канади

Відбираємо пакунки з кожного дому в Америці
Відеотрансфер PAL/SECAM – NTSC
Дзвінки в **Україну 14¢ за хвилину • Москва 4¢ за хвилину**
4166 Union RD., Cheektowaga, NY 14225
(716) 630-0130 • Fax: (716) 630-0133
E-mail: Yuriinter@hotmail.com
Web-Site: www.yuriinter.com

ALBATROSS TRAVEL, Inc.

Ціни від 1 листопада до 10 грудня 2003 р.

- Квитки на місцеві і міжнародні літаки;
- вакації в Мексику, на Караїбах і Гаваях;
- подорожі на люксусових кораблях;
- пересилку грошей через „**WESTERN UNION**“
- квитки на літаки з **НЬЮ-ЙОРКУ до:**

ЛЬВОВА	**540 дол.**	**+ податок**	**(в обидві сторони)**
	370 дол.	**+ податок**	**(в одну сторону)**
РИГИ	**450 дол.**	**+ податок**	**(в обидві сторони)**
ВІЛЬНЮСА	**325 дол.**	**+ податок**	**(в одну сторону)**

МІНСЬКА, СОФІЇ, ТАЛІНА, ВІЛЬНА, КИЄВА, СТ. ПЕТЕРБУРГУ, МОСКВИ
500 дол. + податок(в обидві сторони)
350 дол. + податок (в одну сторону)

Пропонуємо низькі ціни на
„FINNAIR“, „LUFTHANSA“, „AEROSVIT“ і „AEROFLOT“
74 Nassau Ave., Brooklyn, NY 11222
Tel.: **(718) 383-7211 • (718) 383-0083**
Fax: **(718) 349-1767 •** Free tel.: **1-800-603-7973**
http://www.albatravel.com **e-mail:albatravel@aol.com**

LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytvyn,Manager
NJ Lic. No. 3212
AIR CONDITIONED
Обслуга ЩИРА і ЧЕСНА.
Our Services Are Available Anywhere in New Jersey.
Також займаємося похоронами на цвинтарі в Бавнд Бруку і перенесенням Тлінних Останків з різних країн світу.
UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Avenue
(corner Stanley Terr.)
UNION, N.J. 07083
(908) 964-4222
(973) 375-5555

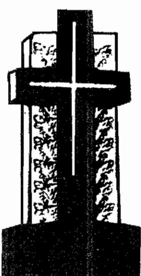
ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
ЛУЇС НАЙҐРО - директор
Родина ДМИТРИК
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y.10009
(212) 674-2568

Українська Федеральна Кредитова Кооператива
“САМОПОМІЧ”
Філядельфія - Скрентон - Трентон
Обслуговує і підтримує
Українську громаду від 1952-го року

ВСТУПАЙТЕ ДО НАШОЇ КРЕДИТІВКИ!
Для Вас *ВИСОКІ* відсотки на Сертифікатах,
***НИЗЬКІ* відсотки на позики і**
Взірцева Фінансова Обслуга
Головне Бюро:
1729 Cottman Avenue, Philadelphia, PA 19111
Tel: 215-725-4430 Fax: 215-725-0831
Toll Free: 1-888-POLTAVA (1-888-765-8282)
www.ukrfcu.com
Філії:
910 Henrietta Ave., Huntingdon Valley, PA 19006 (215) 379-0400
2307 Brown Street, Philadelphia, PA 19130 (215) 232-3993
477 Jeremiah Avenue, Trenton, NJ 08610 (609) 656-0802
207 River Street, Scranton, PA 18447 (570) 487-1947

SO. BOUND BROOK MONUMENT CO. LLC

УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО
ДАРКО ВОЙТОВИЧ, власник
(908) 647-7221 • (732) 356-1209
СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ З РІЗНИХ ҐРАНІТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ, СВ. ДУХА в ГЕМПТОНБУРҐУ ТА ІНШИХ.

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ

бл. п

ВЕРОНІКИ ЦЕГЕЛЬСЬКОЇ

15 березня 1911 – 10 січня 2003

Відійшла у вічність з піснею на устах

Ранком 10 січня 2003 р. українська пісня лунала по коридорах американського дому для недужих. Це було звичне явище, бо всі знали, що між ними є незвичайна пані, українська співачка. Маючи 92 роки, вона дальше упримнює їх життя своїм сильним і звучним сопрано. Лікар робить ранній обхід кімнат і входить до покою Вероніки Цегельської, де панує спокій. Зближається до постелі й кличе медсестру „Ми втратили Вероніку". Лаконічне ствердження і велике здивовання. „Та це неможливо", – каже медсестра. „Вона перед хвилиною сильним голосом співала. Всі чули". Але пульсу нема. Це смерть співачки. Отож стала Вероніка Броніслава Цегельська перед маєстатом смерти з українською піснею на устах. Тільки ніхто не знає з якою, бо вона співала мовою улюбленої, далекої України.

Вероніку я знала від 1949 р., коли ми прибули до Америки. Трапилося, що я з нею і іншими українками, що саме переплили кораблем океан, зустрілися в одній фабриці зразків на матеріяли. Вероніка народилася 15 березня 1911 року. Вона була найстарша з трьох дітей Томи й Ірени Дроздовських. Вони у Львові були зайняті в купецтві й були власниками фірми „Тома Дроздовський і Ска". Тома Дроздовський, як залізнодорожний працівник і підстаршина резерви, з початком Першої світової війни, в серпні 1914 року, був покликаний до активної військової служби. Вероніці було 3 рочки. Полк Томи Дроздовського входив у склад армійського корпусу під командою ген. Станислава Шептицького. Також здібним і добрим купцем була Ірена Дроздовська, з дому Заєць. Тому, що займалася відвідуванням хворих, зокрема в шпиталі ім. Шептицького мала нагоду познайомитися з професією медсестри, а після вислання батьків в Сибір, в 1947 році, вона отримала працю при одному з лікарів. Як довідалася, що в околиці є вивезений із Галичини священик, то всіх новонароджених дітей потайки носила до нього до хресту.

Ще у передшкіллі Вероніка виявляла свої здібності. Ставала перед дітьми на площі св. Юра, співала, організувала їх, і „диригувала". Ходила до відомої для львів'ян школи ім. Бориса Грінченка, що була в системі „Рідної Школи". Вчилася в семінарії, і закінчила її матурою в 1930 р. Студіювала в Музичному Інституті ім. М. Лисенка в клясі проф. Івана Левицького, який також вчив гри на скрипці у Третій Державній Учительській Семінарії. Вероніка вивчала обов'язкові предмети гри на скрипці та теорію музики і була там репетитором гри на скрипці для студентів, з оплатою, чим заробляла собі на життя. Третя державна Семінарія мала у Львові накращий шкільний хор. Вероніка Дроздовська в тому хорі була солісткою, а в скрипковому ансамблі їй доручали „першу скрипку". Перші сольові виступи на сцені були саме в цьому скрипковому ансамблі. Після закінчення Інституту і семінарії, Вероніка старалася дістати посаду вчительки, маючи рекомендацію о. Юліяна Дзеровича, директора семінарії, який оцінював її, як визначного музиканта. Але нелегко було дістати українцеві державну працю. Тож на авдієнції у Митрополита Андрея Шептицького попросила ласкавої підтримки. Митрополит радо допомагав молодим талантам, і написав рекомендацію. Недовго після того прийшла телеграма з повідомленням, що Вероніка прийнята на посаду державної вчительки. Першим її завданням було приготовити шкільний хор на три голоси до повітового конкурсу. Під диригентурою Вероніки цей хор переміг у конкурсі.

В. Дроздовська, радійова співачка, 1938 р.

Окрім того вона співала в учительському хорі, де визначилася як співачка-солістка. Вона почала задумуватися над тим, щоби зайнятися вишколом свого голосу. Після переїзду в Ніск, вона зголосилася до славної вчительки співу Марії Козловської. Козловська, колишня співачка Варшавської опери, була у Варшаві одною з найкращих вчителів співу. Працюючи з Веронікою, вона ствердила, що „Вероніка Дроздовська має з натури добре поставлений голос, а легкість у високих тонах дає завдаток для кольоратурного співу". Задля українського репертуару, Вероніка брала лекції у знаної піяністки Іванни Приймової. І. Приймова працювала у Львівському оперному театрі концертмайстром, та вчила артистів-співаків.

З початком академічного 1937/1938 року Львівська Шкільна Кураторія вислала Вероніку на вищий учительський курс при Познанському університеті. Там був хор і скрипковий ансамбль. Вона брала участь у скрипковому ансамблі, і була солісткою. Працювала із Здзіславом Новаком, знаним у Польщі оперним співаком і диригентом хору та Мєчиславом Дзівілом, скрипалем і композитором. Вероніка брала приватні лекції сольоспіву у Здзіслава Новака. Мєчислав Дзівіл спеціяльно для голосу Вероніки Дроздовською написав одну з його композицій під назвою „Елегія". Він ту „Елегію" присвятив їй, як першому виконавцеві з концертової естради. З такою дедикацією та композиція вийшла друком у його збірці, яка появилася у Варшаві 1938 р. у престижному нотомузичному видавництві Ідзіковські і С-ка. Цю „Елегію" Вероніка співала на тлі скрипкового ансамблю, що познанська радіостанція передавала в етер, з нагоди закінчення учительського курсу в Познані. Контроля програмових передач виказала, що солістка, яка співала „Елегію", дотепер їм незнана, характеризується незвичайно добрим „радіофонічним" голосом, і тому її запрошено до співпраці з познанською радіостанцією. По кількох її виступах у Познані її рекомендували до інших радіостанцій. Таким чином вона вкоротці дісталася до радіостанції у Львові. Так почалася від сольоспіву „Елегії", її кар'єра як професіонального співака. З українським репертуаром вона виступала у Львові в радіо під керівництвом проф. Романа Савицького.

Вероніка Дроздовська пізнала д-ра Юрія Михайла Цегельського у Камінці Струмилові, куди вона часом їздила до своєї тітки. Д-р Цегельський в тому часі працював як ветеринар у Ніску над Сяном, але його дідо, отець шамбелян Михайло Цегельський, був парохом Камінки Струмилової, отже д-р Ю. Цегельський також приїжджав туди на відвідини. Вероніка у Камінці також запізналася з членами Студентської Секції, і як співачка мала багато з ними до діла. Вероніка одружилася з Юрієм 6 серпня 1938 р. З бігом часу, подружжя мало дві донечки Анізію і Олю, що завершувало родинне коло. Юрій Цегельський попросту адорував свою дружину, як то виявляється в його монументальній книжці „Зага роду Цегельських і розповідь про Камінку Струмилову", Смолоскип, 1992.

У 1936 році поляки дістали позичку від Франції, та розпочали розбудову Центральної Округи Промислової з великою сталеварнею й електрівнею „Стальова Воля", між Ніском і Розвадовом над Сяном. Вліті 1939 р. відбулася дедикація „Стальової Волі" з промовами і т.п. Головною співачкою-солісткою в концертовій програмі була Вероніка Цегельська, одинока українка між всіма іншими, і після того концерту кар'єра й репутація Вероніки як співачки дійшла до високого вершка. Українська преса подала короткі звідомлення про дедикацію „Стальової Волі", але не подала нічого про програму концерту, а тим самим ані про українську співачку. Це розчарування належить до одних з болючих ударів у саме серце співачки. Може тому лише місяць перед смертю й 64 роки по факті, просила Вероніка щоби пригадати людям про її участь як одинокої артистки українського походження, котра була запрошена виступати на дедикації „Сталевої Волі" в 1939 році. Також казала того дня, що радіоспів „Елегії" як і виступ на дедикації „Сталевої Волі", це були початки її поважної кольоратурної кар'єри. Коли польська преса подавала рецензії на виступи Вероніки, не згадували її української національности, хоча б в радіожурналі „Антена", наче не завважували, що вона залюбки виступає у вишиванках.

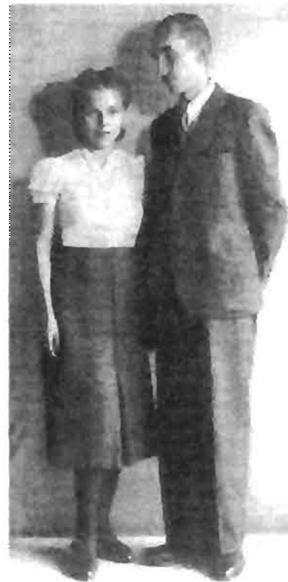
В Галичині діяло музичне видавництво „Торбан", очолене інж. Ярославом Вінцковським, що під псевдом „Ярославенко" компонував музику до революційних пісень таких як „Не пора" чи „Ми гайдамаки", а також славні марші такі як „Соколи, соколи", пластовий гимн і „Гей Пластуни-Гей Юнаки". Багато його українських пісень мала Вероніка в своєму репертуарі і часто співала Ярославенкові композиції на „біс" себто як наддаток до програми, бо авдиторія сильно оплескувалавиконавцям тих пісень. Музик українців, з якими Вероніка співпрацювала, чи вивчала з ними репертуар, чи при яких акомпаніяменті вона подавала цей репертуар на сцену, було багато, і то таких, що їх прізвища ввійдуть в історію української музики: Богдан Пюрко, Володимир Груден, Микола Фоменко, Лев Туркевич і Антін Рудницький.

Згодом Вероніка співпрацювала з музиком – Зоєю Маркович, яка акомпаніювала їй при багатьох виступах. Зоя, котра була своячкою гетьмана Павла Скоропадського, мала великі композиторські здібності. Вона переаранжувала пісню „Машерують добровольці" до слів Лева Лепкого з мелодією Романа Купчинського, на сольоспів із фортепіяновим акомпаніяментом. Зоя Маркович ту аранжеровку присвятила Вероніці Цегельській, як першій виконавці тої пісні з концертової естради.

На запрошення Українського Центрального Комітету, очоленого проф. Володимиром Кубійовичем, дала концерт в Криниці. Концерт відбувся 24 серпня 1940 р. і Вероніка співала українською мовою репертуар більш клясичний, а потім легшого жанру по-німецьки. При фортепіяно акомпаньювала Ірена Старосольська, братова Юрія Старосольського, знаного як Начального Пластуна. У воєнний час Вероніка стала діяльною в українській громаді не раз при екстремних ситуаціях. Пісня підносила людей на дусі, збуджувала віру у майбутнє.

Восени 1941 р. подружжя Цегельських поселилося в Дрогобичі, де Юрій Цегельський мав фахову працю ветеринара. В Дрогобичі Вероніка Цегельська увійшла в громадське життя. В тому часі старанням Українського Центрального Комітету, його Дрогобицький відділ перевіз на Поділля, де не було голодової проблеми, дуже велику кількість дітей. Між жінками, що займалися тим харитативним відділом була активна Вероніка. Два роки пізніше прийшли втікачі зі східньої України, яким треба було допомагати. Тоді хрестили багато дітей приїжджих і Вероніка в тому також брала активну участь.

В 1941-1943 рр. діяв „Підкарпатський театр" у Дрогобичі, під керівництвом Б. Пюрка. Вероніка Цегельська стала тоді солісткою театру, як також солісткою хору „Дрогобицький Боян". Богдан Пюрко в театрі підготовив музично-вокальну сторону визначних українських як і неукраїнських опер та оперет. До тих опер він переробив багато партій із Веронікою. Одною з них була „Ноктюрн", одноактова опера Миколи Лисенка. У Дрогобицькій прем'єрі тої опери Вероніка співала головну партію панни з образу. Саме тоді Володимир Ласовський намалював портрет Вероніки Цегельської, в чому являється вплив його враження із сцени. За нього він дістав нагороду на міжнародній мистецькій

Вероніка і д-р Юрій Цегельський в Криниці на Лемківщині з нагоди виступу на концерті, 1940 р.

виставці в Австрії. Портрет є поміщений у монографії про Володимира Ласовського, але там подана неправильна дата рік 1939 замість 1943.

В ті воєнні часи Вероніка часто виступала в українській львівській радіостанції, а музичний відділ очолював Роман Савицький, піяніст. Також часто їздила з Дрогобича до Львова до проф. Іванни Приймової. Популярність співачки зростала. Але настав важкий 1944 рік, коли усі ті, які були загрожені совєтською владою, мусіли залишити рідні землі й їхати у невідоме, на Захід. І декого шлях ішов через Краків, у інших через Будапешт чи Словаччину, до Віденського табору Штрасгофу з усіма дикими експериментами винаходу III Райху. Вероніка з мужем подалася до Кракова. Кінець Другої світової війни застав Вероніку у місцевості Штайнах в Тиролю, куди вона приїхала з короткими затримками у Кракові, в Ополю на Шлеську та у Відні. Штайнах є віддалений від Іннсбруку лише пів години поїздом, а там створився Допомоговий Комітет. Заходом диригента Ореста Садовського, Михайла Винницького і д-ра Юрія Цегельського, при тому комітеті постав чоловічий хор. Як долучився співак Маркіян Струк, його вибрали на диригента, а хор цей називався „Думка". Струк відразу запросив Вероніку на сольові виступи з хором. До акомпаніяменту він заангажував панну Марту Кравцівну, яка вийшла потім заміж за Мирона Барабаша. В Іннсбруку той хор у 1945 р. діяв лише кілька місяців, бо частина співаків переїхала до табору біженців у Ляндеку, а з ними і родина Цегельських, з чотирилітньою Анізією.

Вероніка Цегельська, фото з портрету Володимира Ласовського, 1943 р.

В 1947 і 1948 рр. часто виступала Вероніка у інших містах Австрії, але свою діяльність вокалістки вона рішила поєднати з кравецтвом, щоб здобути практичний ремісничий фах. Ще в Ляндеку працювала при фаху свого діда, у кравецькій робітні, що її провадила ще у Львові добра знана кравчиня Марія Моравецька. Вероніка перейшла кравецький іспит шиття, та одержала майстерський диплом у ремісно-промисловій палаті в Іннсбруку.

В 1949 р. подружжя Цегельських, з восьмилітньою Анізією і з трирічною Олею переїхало до США й осіло у Філядельфії, де саме редактором „Америки" був батько мужа Вероніки д-р Льонгин Цегельський, колишній член Уряду ЗУНР у Львові. Практично – диплом кравецтва пригодився Вероніці, бо змогла дістати ліцензію на відкриття кравецької робітні. Зпочатку Вероніка працювала разом з іншими з прибулої інтелігенції на фабриці, щоб заробити на прожиток, бо в той час не було допомоги для прибулих з державної сторони, як багато пізніше, коли Вероніка перестала вчителювати у школах українознавства, то чимраз більше включалася у виробництво жіночого одягу. Літом, коли треба було поставити товар на морське побережжя, чи на українську оселю „Союзівку" в Кергонксоні, то часто розподіляла роботу на більшу кількість пань. Пані Марія Петрович була першою помічницею, а робітня давала ряд показів, і то не тільки українській публіці. Багато творів були оригінальними її власної ідеї, а декотрі з них мали пристосовані українські мотиви.

При заробітній праці, з початком в нелегких умовах, Вероніка ніколи не залишала співу, як своєї улюбленої професії, для якої мала добрий вишкіл. Її голос мав певний метал у собі, мав особливу дзвінкість. І при тому вона мала великий діяпазон, так що добре виходили в неї кольоратурні партії. Крім того через свою особистість, енергічної, рішучої людини, вона переборювала всі перешкоди. Як потрібно було, вчила співу в українознавчій школі, і залюбки брала участь у концертових частинах національних громадських імпрез, бо мала різнородний і багатий репертуар.

У 1950-их роках співала також в ансамблі „Весела Трійка" під режисурою Володимира Шашаровського, що гастролював по різних осередках. Разом з артистом Анатолієм Разванським, до того ансамблю увійшов артист Володимир Мельник і Юлія Дорога. Цей ансамбль об'їздив місцевості Піттсбург, Ню-Йорк, Перт Амбой, Милвил, Вілмінгтон, Балтимор і Вашінгтон, з тим, що його базою залишалася Філядельфія. Також у 1950 році Роман Маринович розпочав в Ню-Йорку телевізійну українську програму. Вероніка не раз співала на тих програмах, а також брала участь у радійових програмах Мирона Утриска у Філядельфії.

Коли родина Цегельських переїхала на короткий час до Ривергед, а потім до Мтавану у стейті Ню-Йорк, то обидві околиці є відносно близькі Філядельфії, де Вероніка часто виступала на вечорах Літературно-мистецького клюбу, очолюваного тоді скульптором Сергієм Литвиненком, який створив нагробник „Каменяр" на могилі Івана Франка на Личаківському цвинтарі. Там вона співала у різних імпрезах, разом зі співаками великого маштабу, таких як Лев Рейнарович чи Михайло Мінський. Вона також нав'язала контакт із такими композиторами як Микола Фоменко чи Володимир Грудин, яких композиції на сольоспіви вона включала до свого репертуару.

У Філядельфії ми слухали її спів в різних ювілеях: в честь епископа Константина Богачевського в 1949 на 40-літній ювілей Союзу Українців Католиків „Провидіння" в 1952; з нагоди роковин смерти Романа Шухевича в 1954 р. А коли УНС набув оселю у місцевості Кергонксон, на протязі років директор Володимир Квас включав Вероніку на літні концерти. Акомпаніював їй проф. Богдан Перфецький. А в 1954 р., як головний радний УНС з Чикаго Степан Куропась запізнався з нею, то запросив її на відзначення 60-ліття УНСоюзу. Акомпаніював проф. Іван Білоград. На концерті в 1956 р. з нагоди 50-ліття парафії в Редінгу, Пенсильванія, Вероніка співала з нагоди посвячення новозбудованої церкви Рождества Пречистої Діви Марії, та з нагоди 1000-ліття християнства Рівноапостольської Київської Святої Ольги.

В 1956 р. була велика політична подія, коли губернатор стейту Пенсильванії, а за ним мейор міста Філядельфії проголосили день 22 січня Днем Незалежности Української Держави. Виступив хор „Кобзар" у складі 60 співаків, та 40 – у симфонічній оркестрі. З власними сольовими точками виступила Вероніка Цегельська. Також в 1956 р. припала 200-літня річниця дня народин Моцарта, а програму концерту підготовив Антін Рудницький. На тому концерті Вероніка Цегельська перший раз на українській концертовій естраді виконала Моцарта „Алелуя". Попри саму вокальність воно вимагає дуже скорого темпа, технічної легкости й високого „Д", та незвичайної рухливости голосу в тих власне позиціях. Проф. Рудницький знав Вероніки можливості, і був впевнений, що вона виконає „Алилуя" перфектно. Вже перед тим у концертних програмах виступів хору „Кобзар" А. Рудницький писав: „Вероніка Цегельська, лірично-кольоратурне сопрано, одержала вокальний вишкіл у Познані, де її успішний радійовий дебют причинився до запрошення у всіх інших радійових станціях Польщі і Західної України. Серед української еміграції в Европі і Америці п. Цегельська користується великою популярністю й симпатією".

В.Цегельська і Л. Рейнарович співають уривок із „Запорожець за Дунаєм", 1952 р.

Тому є дивним і незрозумілим, що коли появилася книжка „Історія української музики", він тільки в одному місці згадує про Вероніку, і тільки у її відношенні до хору. Він цілковито поминув всю іншу історію її артистичної кар'єри. Читач має враження, що вона співала тільки в хорі „Кобзар". То непорозуміння і цілковите пропущення її професійної кар'єри в тій книжці, було сильним ударом у болюче серце співачки.

Кілька років раніше в 1949 р., по приїзді до Філядельфії, Вероніка приступила до співпраці з Інтернаціональним Інститутом, де також мала кілька концертових виступів. Співпраця з Інститутом познайомила Вероніку зі співаком Метрополітальної опери Франческо Пілі. З ним Вероніка переробила партію Гільди з опери Верді „Ріголлетто". Він мав намір поставити її на сцені. З причин браку фінансів, справу було занехтано. Арію з тої опери Вероніка часто використовувала у своєму репертуарі.

У 1964 р. в Інтернаціональному Інституті у приміщенні „Конвеншен Голл, відбувся великий інтернаціональний фестиваль. Діловий комітет для української участи в тому фестивалі очолила Вероніка Цегельська. У виступі брало участь більше ніж дві сотні української молоді: Пласт, ОДУМ, СУМ. За видатний виступ значний кредит належався Мирославові Солтису й Вероніці Цегельській. Вона також брала участь у святкуванні 25-ліття ювілею УККА у Філядельфії, як голова того комітету, що мав зогранізувати це святкування. Вероніка відповідала за цілість усіх імпрез того ювілею.

Щодо громадської праці, багато праці вложила Вероніка в програми Союзу Українок Америки, у Відділах, Округах і Централі. Була діяльною членкою 20 відділу ім. Олени Теліги у Філядельфії, та по відході Михайлини Чайковської вона стала головою і була відповідальною за підготовку програм і їх виконання.

Як секретарка відділу УККА у Філядельфії, вона всі справи консультувала з усіма фракціями партійного характеру поодиноких людей приналежних до відділу. Коли після дев'ятого Конгресу УККА визвольно-фронтівці запишили за собою несмак, Богдан Гнатюк голова відділу більше не ставив своєї кандидатури. Не ставила своєї кандидатури також Вероніка, вважаючи, що партійні контакти, домовлення й торги зовсім не були корисними для української справи.

Як голова Окружної Ради СУА у Філядельфії, Вероніка включилася в зовнішні зв'язки з загально-американським світом: у Федерацію Жіночих Організацій , і в український відділ американської Республіканської партії. Під час відкриття пам'ятника Тарасові Шевченков у Вашінгтоні, Вероніка брала участь у святочній програмі , співаючи під акомпаніямент Ждани Кравців, де були присутні провідні американські жінки. В американській Республіканській партії, вона пізналася з Віржінею Кнавер, яка була пізніше дорадником президента Ніксона. Віржінія Кнавер цікавилася українськими справами й часто підтримувала їх своїми політичними впливами. Вероніка стала для неї найближчою українською приятелькою.

Вероніка Цегельська була визначним педагогом. У 1954 р. директор суботньої українознавчої школи Володимир Лотоцький прийняв її до праці в школу, що вело товариство „Рідна Школа". У Вайнленді, де Вероніка жила, вона також працювала як учителька співу в католицькій школі Сейкрет Гарт, а потім у 1959 р. в м. Логан. Після повернення до Філядельфії, Вероніка працювала вчителькою в українській школі сестер Василіянок при колишнім сиротинці на повний час.

Описуючи діяльність Вероніки Цегельської не можна забути, що вона була членом Пласту ще від часів як у проводі Львівського тайного пластового коша був Іван Кліш. Вона була інструктором співу під час багатьох вакаційних сезонів по різних таборах. Її запрошували до молодіжних таборів на оселі Робітничого Союзу „Верховина" у Глен Спей і „Золотий Хрест" у Лігайтоні. Навчала пластових, народних і історичних пісень. Через пісні вона ширила різні фольклорні обряди, народні звичаї (гагілки й веснянки), пояснювала їхній зміст і історію.

Вероніка сприяла справам Українського Патріярхату, і працювала секретаркою в централі Патріярхального Товариства в Америці, де головою був інж. Роман Левицький. Патріярхат виступав в обороні прав Української Помісної Церкви і патріярших справ Первоієрарха тої церкви Йосифа Сліпого. В 1983 р. Релігійне Товариство Українців Католиків в Римі, на пропозицію Управи Крайового Товариства в ЗСА та Комісія Патріяршого Фонду вшанували Вероніку за її працю, відданість і вірність.

В. Цегельська, Філядельфія, 1960-ті роки

В 1973 р. Вероніка переїхала до Маямі Біч на Фльориді, де включилася до праці в українські організації, а зокрема стала головою 17 Відділу СУА. Понад 10 років була представником СФУЖО, чи Релігійного Товариства Українців Католиків Свята Софія. Під час конвенції СУА в 1978 р. Вероніка в порозумінні з Теодозією Савицькою проголосили Стипендійний Фонд зі спадку по Еви Сташків в сумі 50 тисяч долярів, який був законно

признаний 17 Відділу СУА на українознавчі цілі. Після призначення фонду для видання книги д-ра Зенона Когута про скасування Гетьманщини в Україні, централя СУА почала кампанію проти 17 Відділу і його голови у пресі й навіть у пам'ятковій книзі з конвенції СУА в 1981 р. Непорозуміння з головою централі СУА в Ню-Йорку був третім ударом в болюче серце співачки. З цього фонду були призначені значні суми на студії в Римі на руки патріярха Йосифа Сліпого для священників, які робили докторати в Українському Католицькому Університеті в Римі, та стипендії для студентів на літні українознавчі курси в Гарвардському Університеті. Книга д-ра Когута дійсно появилася. В тій книзі є признання 17 відділу СУА, який своєю дотацією уможливив появу тої, нині в науковому світі, високо оціненої праці.

Колишні голови 17 Відділу СУА, 1993 р. Перша зправа – Вероніка Цегельська.

Треба мати на увазі, що Вероніка ніколи не занедбувала власної родини, ані мужа свого, ані своїх доньок, Анізію з 1941 р. і Ольгу з 1946 р. Виховувала їх в українському дусі, з моральними християнськими засадами. Обі дочки чудово володіють українською мовою, добре знають українську історію, музично обдаровані, здобули вищу освіту та численними своїми успіхами у різних галузях професійного, культурного чи спортивного життя прославляють перед світом високий український інтелект. Отож Вероніка мала чим тішитися із своїм мужем д-ром Юрієм, котрого ми нещодавно (2001р.) відпровадили в останню дорогу. А в січні 2003 р. ми похоронили його дружину Вероніку, співачку, педагога, акторку багатьох сцен, кравчиню, визначну громадянку і нашу дорогу приятельку.

Слова д-ра Цегельського, автора „Сага роду Цегельських", правильно закінчили її тризну. Читала їх його молодша донька Ольга. Вероніка Цегельська „...була обдарована різними талантами. Вона їх не марнувала. Зацікавлення її і діяльність були різнородні в ділянках мистецтва, знання та науки й педагогіки, як також і культурної активности... Передусім вона була співачкою і то дуже унікальною. Невелика ростом, з дуже індивідуальною поставою та виступом на сцені, вона таки приковувала до себе авдиторію, їй тільки можна було дивуватися, звідки в такої невеликої особи бралася така сила голосу. Без ніяких тепер модних мікрофонів, її голос завжди нісся аж до останніх рядів".

І так аж до останньої хвилини життя, Вероніка Цегельська співала, і лунав її голос по коридорах тепер дому недужих у Пенсильванії – 10 січня 2003 р. коли доктор ствердив, що „ми стратили Вероніку".

Д-р Наталія Пазуняк
Д-р Ольга Марія Цегельська,

Реклама платна д-ром Ольгою Марією Цегельською.

ПОДЯКА

Всім, що допомогли нам перенести родинне горе та з гідністю відпровадити на місце вічного спочинку нашу найдорожчу ДРУЖИНУ, МАТІР та БАБУНЮ

бл. п.

ЛІДІЮ ОЛЕНУ СТЕЦИК

яка відійшла від нас 4 серпня 2003 р., складаємо щире спасибі.

Щиро дякуємо парохові – Всечеснішому о. Ярославу Налиснику за відправлення Панахиди в похоронному заведенні, похоронних обрядів в церкві св. Царя Христа та на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж. Отець Я. Налисник уділив Покійній Найсвятіші Тайни під час відвідин у шпиталі та в хаті.

**В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ ПОКІЙНОЇ
були відправлені
ПОМИНАЛЬНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ
в УКЦерквах:**

**о. Марійо Дацишин – св. Юра, Ню-Йорк;
о. Северин Ковалишин – Собор Входу в Храм Пресвятої Богородиці, Норт Порт, Фльорида;
о. Ярослав Налисник – Христа Царя, Бостон, Масс.;
о. д-р Борис Гудзяк, ректор Українського Католицького Університету, каплиця УКУ, Львів;
о. декан Ярослав Михалюк – св. Миколая, Радехів;
о. Олексій Костик – св. Івана Хрестителя, Гантер;
о. Володимир Пісо – св. Трійці, Кергонксон;
о. Марко Гірняк – св. Володимира, Глен Спей.**

Також дуже дякуємо приятелям, що замовили Святі Літургії в монастирі св. Йосафата, в Глен Ков та в каплиці ім. Клементія Шептицького у Львові.

ЗА ДУШУ ПОКІЙНОЇ НА СВЯТІ ЛІТУРГІЇ зложили:
Polly and Al Gorham, Роман і Кім Гарасимяк, Денис Гарасимяк і Rebecca Mills, Роман і Оля Гарасимяк, Ольга Гаєцька, Mark and Daria Jacobs, Борис Кекіш, Володимир і Марія Левандовські, Євген і Фран Музика, панство Оприско, Тетяна Паш, Тамара Орловська, Kathryn Raczkowski, Tony and Rose Raczkowski, Любомир і Ляриса Зєлик.

Складаємо щиру подяку шановним промовцям за зворушливі й теплі слова після Панахиди та на тризні: о. Я. Налиснику, Олі Городецькій (ластівка-добродушка), д-ру Роману Процику та інж. Михайлу Герецеві. Особлива подяка Борису Кекішу за вміле переведення тризни.

Ми були зворушені, що відгукнулися товаришки і товариші численними листами та телефонічними співчуттями. Сердечно дякуємо комітетові з'їзду Байройтської гімназії: проф. Ярославу Ликтеєві, Іванці Луцишин, Роксоляні Гарасимович і Дарії Федак за вшанування пам'яті Покійної та за присутність на Службі Божій. Наталці Соневицькій вдячні за відчитання віршів Покійної на бенкеті.

ЩИРА ПОДЯКА ЗА ЧУДОВІ КВІТИ:
Christopher Roxana and Christian Arpa; проф. Володимир і Ніна Бандера з родиною, д-р Орест і Оксана Бедрій, Steven Dean and Glenda, Employees of Griffin Securities, prof. Jennifer L. Tebbe and Steve Grossman, Денис Гарасимяк і Rebecca Mills, Steven, Jane, Angela Harasymiak and family, Роман і Кім Гарасимяк, д-р Андрій і Мотря Головінські, д-р Тиміш і Ліля Головінські з родиною, Steve and Natasha Hope, Joe and Barbara Hufnagel, Harvard Ukrainian Research Institute and Ukrainian Studies Fund, Images Group, Imperial Shrade Corp. – David Braunstein, Ralph Bryant, Tom Dulaney, Joe Petitto and families, Mark and Daria Jacobs, Роман і Оксана Ковч з родиною, Marlborough Hospital – the Anesthesia Dept., Marlborough Indians - baseball team, Stephanie Mott, Тамара Орловська, Orthopedic Associates of Marlborough P.C. – Drs. Hurwitz, Sewall, Taylor, Hangen and Pongor, Jay and Marlyn Patovillet, Святослав і Катерина Петрів з родиною, Performance Medical – Ed McFeign, Al Powers, John Sheehan and Diane Powerdly.

**ПОЖЕРТВИ НА ФОНД КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА
КОЛЮМБІЙСЬКИЙ ПРОЄКТ:**
Вава Марія Бачинська, Орест і Оксана Бедрій, William and Halyna M. Conticchio, Юрій і Марта Цюваник, Ігор і Христина М. Дякунчак, Володимир і Мирослава Дмитріюк, Богдан і Ольга Фараснів, Дарія Федак, Іванна Ганушевська, Роман і Ольга Гарасимяк, Ольга Гаєцька, Михайло і Алла Герець, Андрій і Мотря Головінські, Ольга Городецька, Александра Яцкевич, Богдан і Дарія Кекіш, Борис Кекіш, Орися Лагошняк, Іванна Луцишин, Thomas and Tamara Hutnik Nary, Іван і Наталія Олексин, Тетяна М. Паш, Роман і Лідія М. Процик, Ростислав і Галина Ратич, Сергій і Ева Захарук, Євген і Рента Саламаха, Олексій і Люба Шевченко, Любомира Сілецька, Андрій Д. і Ірена М. Сольчаник, Ольга Захарій, Теодозій і Ольга Зазуля, Любомир і Ляриса Зєлик, Марія Зубрицька, родина Стецик.

Разом на ФКУ-КП 3,155 дол.

ПОЖЕРТВА НА ДИТЯЧИЙ ДЕННИЙ СТАЦІОНАР у ЛЬВОВІ:
Володимир і Оксана Бакум.

Разом усі пожертви 3,355 дол.

Ще раз щире спасибі за молитви, співчуття, піддержку, квіти та пожертви.

Нехай Господь винагородить Вас щедрими ласками.

**З глибокою пошаною
муж – АДРІЯН
сини – ОЛЕГ, МАРКІЯН і АДРІЯН з родинами**

Світлій пам'яті Миколи К. Смаги

З великим смутком повідомляємо друзів і знайомих, що 15 жовтня з волі Божої відійшов у вічність Микола Смага, мій двоюрідний брат (моя мама і його мама були рідні сестри). Микола також був мій кум, бо хрестив мою доньку Галю.

Народився св. п. Микола на Полтавщині, недалеко міста Гадяча, 15 червня 1923 року. Містечко Гадяч знане з того, що там народилася й жила письменниця Олена Пчілка, мати Лесі Українки, та видатний український учений-патріот М. П. Драгоманів (дядько Лесі) Л. Українка часто бувала в Гадячі й милувалася чудовими краєвидами. Там виростав і Микола. Коли йому було 4 роки померла його мати. Батько одружився вдруге і в них ще були син і донька.

Комуністична влада арештувала батька і двох його братів (дядьків Миколи). Мати залишилася з малими дітьми. В роках 1932–33 настав страшний голод, навмисне організований безбожною комуністичною владою. Малий Миколка, якому заледве було 10 років, вже був опух. Його друзі ледве живого затягли на залізничну станцію, де комуністи вантажили мішки із збіжжям і вивозили з України. Голодні діточки збирали із землі розсипані зернятка...

З Божою допомогою пережив Микола голод і холод. Під час Другої світової війни його забрали до війська і він потрапив у німецький полон, з якого йому пощастило втекти. Опинившись біля Львова, пішов в Українську Повстанську Армію, боронити Україну від обидвох окупантів. Не раз смерть заглядала йому в вічі. Миколин двоюрідний брат був кулеметник, і ворожа куля забила його поруч Миколи. Коли не було вже сили встояти проти сильнішого ворога, Микола дістався на Словаччину, а звідти – до Німеччини, на американську зону, де відшукав нас (тобто мене й моїх батьків) у таборі Ді-Пі. Але Миколу не приймали до табору, бо ж він воював проти совєтів, які під час Другої світової війни були союзниками Америки.

Ми пригріли Миколу в таборі, ділилися з ним своїм харчовим приділом. Як і більше з нас, Микола не хотів вертатися до комуністичного „раю", поїхав на працю в шахти до Бельгії, а ми – до Америки, в 1950 році. Микола тяжко працював, але був задоволений, бо був вільний. Там він вивчив французьку мову. Але сталося нещастя – шахта завалилася, і Миколу привалило. Його врятували і вилікували. Коли контракт закінчився, Микола повернувся до Німеччини, а звідти виїхав до Канади, в Торонто. Там він мешкав у тому самому будинку, де жив відомий письменник Петро Волиняк, редактор журналу „Нові дні". Вони часто розмовляли на різні наукові, літературні та політичні теми.

В 1956 році ми відвідали Миколу в Торонто й постаралися, щоб він переїхав до Мінеаполісу. Микола замешкав у моїх батьків, які любили його, як рідного сина. В 1984 році Микола одружився з вдовою Марією Каркоць-Пундик, колишньою мед-сестрою УПА.

Покійний Микола був дуже працьовитою людиною, допомагав, де тільки міг, особливо в церкві, ремонтував парафіяльні будинки, віддавав свої літні вакації, щоб допомагати в молодіжному таборі ОДУМ.

Панахида була відправлена в похоронному заведенні Козляка-Радуловича, при великій участі родини, друзів і знайомих, а похоронні відправи – в православній церкві свв. Михаїла і Юрія довершив о. прот. Е. Кумка. В гарний осінній день поховали св. п. Миколу на цвинтарі „Сансет Меморіял".

Спочивай з Богом, дорогий брате! Нехай американська земля буде тобі легкою. Вічна тобі пам'ять!

Залишилися в смутку твоя двоюрідна сестра Ольга Змага-Хоролець з доньками Галиною й Лілею з чоловіком Юрком Каркоцем, дружина Марія, донька Леся з чоловіком Юрком Луциком, донька Оля Ногра, син Роман Пундик з дружиною Віталією, 3 внуки і 3 правнуки.

Ольга Змага-Хоролець

В 7-му РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ЗАСВІТИ
14 січня 1997 р. мого незабутнього МУЖА

бл. п.
ВОЛОДИМИРА ФІЦАЛОВИЧА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в Українських Католицьких Церквах:

- **св. Михаїла, Ню-Гейвен, Конн.;**
- **катедрі у Торонто, Канада;**
- **соборі св. Юра у Львові, Україна.**

Дружина ЛІДІЯ

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

ПОДЯКА

За священичі відправи, услуги, надіслані співчуття та слова розради з приводу відходу до свого Створителя, нашої найдорожчої МАМИ, БАБЦІ і ПРАБАБЦІ

СВ. П.
МАРІЇ БУРИ

Родина висловлює особливу щиру подяку всеч. о. Петрові Зваричеві, парохові церкви св. Михаїла у Шенандоа, Па. за відвідини хворої та уділення Найсвятіших Тайн.

Всім священикам та вірним, хто взяв участь у Парастасі, 16 листопада 2003 р., в похоронному заведенні Sullivan Funeral Home, у Фраквил, Па., а особливо: преосвященному владиці Володимирові Пасці, о. шамбелянові Михайлові Федоровичеві, о. шамбелянові Петрові Скринковському, всеч. парохові о. Петрові Зваричеві, о. архипресвітерові Іванові Фільдсові, о. Іванові Височанському, о. Несторові Івасіву, о. Богданові Кудлейчакові, о. Маркові Феснякові і о. Джеймсові Карроллові; дякам Денисові Гардакові і Михайлові Лопацькому.

Похоронні відправи відбулися у неділю, 17 листопада у церкві свв. апостолів Петра і Павла у Джерзі Сити, Н. Дж.

Родина складає щиру подяку місцевому отцеві Василеві Путері за полагодження всіх ділових справ пов'язаних з похороном.

Родина св. п. Марії Бури складає найсердечнішу подяку його високопреосвященству Стефанові Сороці, Митрополитові Філядельфійському за відправлення заупокійної Божественної Літургії і Панахиди та надгробну відправу на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Родина висловлює свою вдячність за теплі і змістовні проповіді, виголошені о. мітратом архипресвітером Романом Мірчуком в українській мові, а всечеснішому о. Робертові Гиченсові в англійській мові.

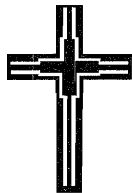
Також всім священикам, які співслужили похоронні відправи: о. Ігореві Роїкові, о. деканові Йосипові Шупі, о. Іванові Турикові, о. Едвардові Гиггинсові; дякам – Андрієві Яремій, Христині Матійків і Дарії Рустарк.

Родина складає щиру подяку рідним, приятелям і знайомим, за вислови співчуття у горі, за участь в похоронних відправах, за надіслані квіти і за Служби Божі, за пожертви на церкву св. Михаїла в Шенандоа і на Семінарію св. Йосафата у Вашінгтоні, ДК. Наша щира подяка також жертводавцям за утривалення пам'яті. Покійної нашої Мами, Бабці і Прабабці молитвами і Службами Божим.

Всім жертводавцям на цьому місці висловлюємо загальну подяку.

Дякує, залишена у смутку

РОДИНА

Ділимося сумною вісткою, що 12 січня 2004 р. відійшов у вічність на 94-му році життя наш БАТЬКО, ВУЙКО

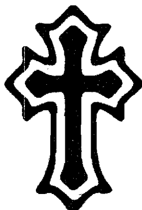
бл. п.
ЛЮБОМИР ТЕОДОР ЛАМПІКА

нар. 23 лютого 1910 р. у Занкові, Україна.
Колишній пластун, бандурист, член капелі ім. Т. Шевченка, багатолітній дяк церкви св. Івана Хрестителя в Гантері.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у п'ятницю, 16 січня 2004 р. в Гантері.
Похорон у суботу 17 січня, о год. 12-ій по пол. із похоронного заведення в Гантері на цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

У глибокому смутку залишилися:
донька – ВІРА з мужем ІВАНОМ ҐАЙДОШЕМ
племінник – РОМАН СОЙКА з дружиною ШЕРОН
і ЮРІЙ СОЙКА з родиною
фаміліянт – МАРІЯН КОЦЬ

Вічна Йому пам'ять!

У смутку повідомляємо, що 31 жовтня 2003 р. відійшов у вічність на 91-му році життя

бл. п.
БОГДАН ДЗЮБИНСЬКИЙ

Залишені у смутку:

дружина – АННА ЯКІМЕЦЬ-ДЗЮБИНСЬКА
сини – ДАНІЄЛЬ ПЕТРО з дружиною ДАЄН
і діти ХРИСТИНА, ДАНІЄЛЬ і СТЕФАН
– АНДРІЙ з дружиною МАРТОЮ
і діти АРОН з дружиною РОЗАЛІЄЮ
і АДРІЯНА

Вічна Йому пам'ять!

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ БОЛЮЧОЇ СМЕРТИ
найдорожчого МУЖА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п.

МИРОСЛАВА ПРОКОПА

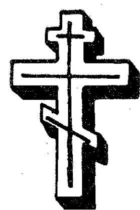
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

буде відправлена

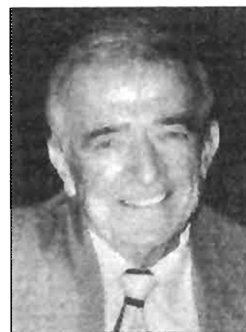
у суботу, 17 січня 2004 р., о год. 9:30 ранку
у церкві св. Юра, в Ню-Йорку.

Про молитви за спокій душі Покійного просять:

дружина – ЛЮБА
дочки – ХРИСТЯ з мужем НІЛЕМ ҐОЛБЕРҐОМ
– ЛІДА з мужем ВОЛОДИМИРОМ АРТИМИШИНОМ
внуки – МАКСИМ і ЛІЛЯ
ближча і дальша родина в діяспорі і в Україні.

УКРАЇНСЬКЕ ФІЛЯТЕЛІСТИЧНЕ ТОВАРИСТВО в ЧИКАҐО
ділиться сумною вісткою з членами й українським громадянством, що 16 грудня 2003 р. відійшов у вічність довголітній член нашого товариства

бл. п.

ЮРІЙ ДЯЧЕНКО

нар. 10 грудня 1928 р.
у селі Барановичі в Білорусії.

Дружині ОЛІ, синам ЮРІЄВІ,
ІГОРЕВІ з дружиною ХРИСТЕЮ та дочці МАР'ЯНІ
складаємо глибоке співчуття.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого найдорожчого
ТАТА І ВУЙКА

бл. п.

КОНСТАНТИНА ЛЕЩУКА

буде відправлена

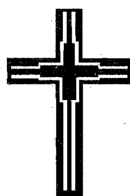
СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

26 січня 2004 р., о год. 9-ій ранку

в українській католицькій церкві св. Юра в Ню-Йорку.

Рідних і знайомих просимо про молитви за душу Покійного.

Донька ЛІДА ЛЕЩУК

Ділимося сумною вісткою, що дня 31 грудня 2003 р. у вечірніх годинах з волі Всевишнього відійшла у вічність, закінчивши 97 років свого трудолюбивого життя, наша найдорожча
МАМА, ТЕЩА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ і ТЕТА

бл. п.

ЮЛІЯ ДЯКІВСЬКА
з дому КОЦАЙ

Покійна народилася в Золотій Слободі, Бережанського повіту.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок 5 січня 2004 р. в церкві св. Юра при 7-ій вулиці в Ню-Йорку.

Похована на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишені в смутку:

дочки – АНЯ КІМБЕР з чоловіком, дітьми і внуками
– ЗІРКА ФУЕНТЕС з чоловіком, дітьми і внуками
сини – РОМАН ДЯКІВСЬКИЙ
– АНДРІЙ ДЯКІВСЬКИЙ з дружиною МАРІЙКОЮ і синами
– БОГДАН ДЯКІВСЬКИЙ з синами МИХАЙЛОМ і КРИСТОФОРОМ
братанка – ОЛЬГА ОСЕРЕДЧУК з дітьми і внуком
та родина в Україні.

Вічна Їй пам'ять!

УПРАВА СТАНИЦІ ДИВІЗІЙНИКІВ У НЮАРКУ, Н. ДЖ.
повідомляє, що поминальна СЛУЖБА БОЖА в 40-ий день смерти

бл. п.

АНТОНА ТИМКЕВИЧА

буде відправлена в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., в суботу 17 січня 2004 р. о год. 7:45 ранку

При тій нагоді складаємо щиру подяку членам родини та приятелям Покійного, що згідно з його бажанням, замість квітів, зложили пожертви на ліки для наших побратимів в Україні.

500 дол. Володимира і Стефан Сливоцькі;
по 250 Уляна Тимкевич і Кредитова Кооператива Самопоміч у Нюарку;
по 100 Дарія Будна, Наталія Кравчук, Юрій та Олександра Терлецькі, Riverside Bank, Poughkeepsie, NY;
по 50 Наталія і Петро Буняк, Зеновія і Василь Василів, Юрій Ференцевич, Оксана і Дам'ян Ліщинські, Олександра Дем'янчук, Мирослава Лада, Катерина Сало, Наталія та Іван Коропецькі;
по 30 Володимир Данилюк, Богдан Жеребецький, Кирило та Ірина Григоровичі;
по 25 Леся і Мирон Стебельські, Мирон Ставничий, Орест Слупчинський, Марія і Роман Гавриляки, Тетяна Дурбак, Надія Бігун;
по 20 Олександр Напора, Іван Ґенсьор, Роман Канюка, Роман Бойко, Володимир Кульматицький, Люба і Михайло Леськів, Михайло Дзіман, Ірена Кочержук, Володимира Шапайло, Орест Лисинецький, Люба Гуралечко, Іванка Бартожик;
15 Роман Кобрин;
по 10 Ярослав Закаляк, Осип Голинський, Василь Пелехатий, Наталія і Евген Змий, Михайло Козюпа, Володимир Потенжний.

Суму 2,375 дол. вислано скарбникові Крайової Управи Братства Дивізійників у Львові.

Всім жертводавцям наше щире спасибі.

УПРАВА СТАНИЦІ

В 40-ий ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п.

ЛЮБОСЛАВА ГУЦАЛЮКА

будуть відправлені

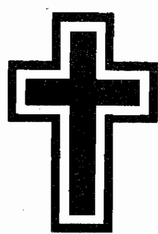
ПОМИНАЛЬНІ БОГОСЛУЖЕННЯ

24 січня 2004 р.

в соборі св. Юра у Львові;
в манастирі св. Йосафата в Ґлен Ков, Н.Й.;
в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.;
в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя у Виппані, Н. Дж.

Просимо згадати Покійного у своїх молитвах.

Родина і Друзі

Ділимося сумною вісткою, що 6 січня 2004 р. у Пармі, Огайо, відійшла у вічність наша найдорожча МАМА, БАБА, ТЕТА і СЕСТРА

бл. п.

СТЕФАНІЯ ХОМА

з дому СТЕЦЯК

нар. 5 березня 1926 р. в Немирові.

Одна із засновиць Пластового куреня „Буриверхи". Вдова по св. п. Володимирові Хомі „Карло", кол. старшина УПА, перша кошова пластової станиці у Клівленді і членка Пласту до смерти. Довголітня членка Союзу Українок.

ПАНАХИДА відбулася 11 січня 2004 р. в похоронному заведенні Колодія-Лазути у Пармі.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 12 січня 2004 р. в українській католицькій катедрі св. Йосафата, а опісля на цвинтарі свв. Петра і Павла у Пармі, Огайо.

У глибокому смутку залишилися:

дочки – ЗЕНЯ ХОМА з мужем НОРМАНОМ ТОМПСОНОМ і дітьми МИХАЙЛОМ, СТЕФАНОМ і ЛЯРИСОЮ
– ІРКА ХОМА з мужем ІГОРЕМ ҐЕРНАҐОЮ
– ХРИСТИНА ХОМА-СИВА з мужем ЮРКОМ СИВИМ і дітьми ОЛЕКСАНДРОМ і НАТАЛЕЮ
братанки – ЛЮБА МУДРА з родиною
– ОРЕСТ СТЕЦЯК з родиною
– ГАЛЯ СТЕЦЯК з родиною
брати – ВОЛОДИМИР, ЯРОСЛАВ, МИХАЙЛО
сестра – МАРІЙКА
дальша родина в Америці і Україні.

Вічна Її пам'ять!

Замість квітів родина просить складати пожертви на:
St. Josephat Ukrainian Catholic Cathedral School, 5702 State Road, Parma, OH 44134
або Ukrainian Museum-Archives Inc., 1202 Kenilworth Avenue, Cleveland OH 44113
або Plast Inc., (for oselia Pysany Kamin) c/o Roman Liscynesky,
6501 Bayberry, Seven Hills, OH 44131.

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями та знайомими, що в четвер, 1 січня 2004 р. упокоїлася в Бозі

бл. п.

МИХАЙЛИНА КОЛІНЯК

(з дому КРУГЛЯК)

нар. 24 грудня 1911 р. в с. Денисові, повіт Тернопіль, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 5 січня 2004 р. в українській католицькій церкві Благовіщення Пречистої Діви Марії в Мелровз Парк, Па., а відтак на цвинтарі Пречистої Діви Марії у Факс Чейсі, Па.

У глибокому смутку залишилися:

донька – МАРІЯ ЧИЖОВИЧ з мужем ІГОРЕМ
внуки – ІГОР ЧИЖОВИЧ, мол., з дружиною ЛЕСЕЮ
– ХРИСТИНА ХАРЕЧКО з мужем ПЕТРОМ
правнуки – СТЕФАН ХАРЕЧКО
– ВІКТОРІЯ ХАРЕЧКО
– ХРИСТОФОР ЧИЖОВИЧ
родини – КОЛІНЯКІВ, КРУГЛЯКІВ, СТАДНИКІВ, ТОРОУСІВ, БУДНИХ, ЧИЖОВИЧІВ
ближча і дальша родина в США, Канаді, Аргентині і Україні.

Вічна Її пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями та українською громадою, що 9 січня 2004 р. на 70-му році життя упокоїлась в Бозі наша найдорожча ДРУЖИНА і МАМА

бл. п.

МАРІЙКА КЛОС

з дому МАЛИНКА

ПАНАХИДА відбулася в понеділок, 12 січня 2004 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Farley Funeral Home в North Port, FL.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 13 січня 2004 р., о год. 10-ій ранку в українській католицькій церкві Входу в храм Пресвятої Богородиці в North Port, FL.

Про молитви за душу Покійної просять горем прибиті:

муж – ЮРІЙ
син – ЛЕВКО
та ближча і дальша родина в Америці і Україні.

Вічна Її пам'ять!

В пам'ять Покійної можна складати пожертви на „Children of Chornobyl Relief Fund" і пересилати на адресу: George Klos, 2502 Athena Terrace, North Port, FL, 34286.

З великим сумом інформуємо про смерть у Львові 12 січня 2004 р. довголітнього приятеля нашої родини

св. п.

СТЕФАНА ІВАХОВА

У 1928 р. батько привіз 15-літнього Стефана на науку кравецтва до Львова. Як челядник, Стефан продовжував також шкільне навчання, став активним членом Т-ва українських ремісників „Зоря", цікавився громадським життям і спортом. У 1940 році його мобілізували до совєтського війська, в якому він служив до 1947 року. Повернувся до Львова, де довший час працював кравцем в Театрі музичної комедії, а згодом в інших колективах. Вийшовши на пенсію, щотижня мав товариські зустрічі зі своїми молодшими колеґами для обговорення поточних подій в Україні, яка знову відновила свою державну незалежність.

Похорон відбувся 13 січня 2004 р. на цвинтарі в Сухоріччі, рідному селі Стефана у Пустомитівському районі Львівської области, де він спочив поруч могили свого найстаршого брата Петра.

Вічна Йому пам'ять!

Родина ФЕРЕНЦЕВИЧІВ

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що у вівторок, 13 січня 2004 р. відійшов у вічність на 81-му році життя наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДО і ПРАДІДО

бл. п.

ПЕТРО ГАРАЙДА

ПАНАХИДА відбулася в середу, 14 січня 2004 р. о год. 4:30 в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню-Йорку.

ПАРАСТАС – в четвер, 15 січня 2004 р. о год. 7:30 веч. в цьому ж заведенні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ – в п'ятницю, 16 січня о год. 9:30 ранку в українській католицькій церкві св. Юра в Ню-Йорку, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишені:

дружина – ЕВА
доньки – ГАЛИНА з мужем, дітьми і внуками
– МАРІЙКА з мужем і дітьми
син – ВОЛОДИМИР з дружиною, дітьми і внуками
та ближча і дальша родина в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

ХОЧЕТЕ ПРОДАТИ ЧИ КУПИТИ ХАТУ?

Зверніться до

ВАСИЛЯ КАВАЦЮКА

(908) 790-9240
або
(908) 265-7618
Exit Realty

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:
1-866-422-4255
www.ukrainianbookstore.com

ОРКЕСТРА „ЛУНА"
Музика на весілля, забави, фестивалі.
Святкування роковин.
ОЛЕСЬ КУЗИШИН
Тел./Факс: (732) 636-5406
e-mail:dumamuse@aol.com

ФІРМА ЄВШАН
пропонує касети, компакт диски, відео, шкільні книжки, комп'ютерні програми, писанки та різні подарунки. Замовляйте новий каталог на 2003 рік!
Тел.: 1-800-265-9858

COMPLETE MORTGAGE SERVICE
Тел.: (215) 396-7277

Прошу відповісти **так чи ні на** наступні питання:

Поліна Калушнер президент

- Ви знайшли дім чи бизнес своєї мрії? Так _______ Ні ________
- Ви сумніваєтесь у своїй кредитоздібності? Так ______ Ні ________
- Ви боїтесь заплутатися в лабірінтах програм? Так ______ Ні ________

Якщо Ви відповіли Так принаймні на одне питання, подзвоніть тел.: 215-396-7277 і попросіть працівника Complete Mortgage Service стати **Вашим провідником у лабірінтах моргиджа**

- 10 років у бізнесі.
- Комерційні і бізнесові позички.
- Уважне персональне відношення до кожного клієнта.
- Купівля, перефінансування, консолідація кредитних карток і ін.

www.whymortgage.com
можна телефонувати 7 днів на тиждень

250 West 57th St.#1211 Phone: (212) 541-5707
New York, NY 10107 Fax: (212) 262-3220

ECONOMY AIRFARES

Львів/Одеса
567 дол.+tax (round trip)
385 дол.+tax (one way)
Київ
399 дол.+tax (round trip)
325 дол.+tax (one way)
Restrictions Apply

ОКСАНА ТРИТЯК
Професійний продавець забезпечення УНС
OKSANA TRYTJAK
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n, Inc.
2200 Route 10, P.O. Box 280 Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800 (Ext. 3071) • Fax: (973) 292-0900
e-mail: OKRYS@YAHOO.COM

СТЕФАН ВЕЛЬГАШ
Професійний продавець забезпечення УНС
STEPHAN J. WELHASCH
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n, Inc.
548 Snyder Ave., Berkeley Heights, NJ 07922
Toll Free:1-800-253-9862/3036, Fax: 973-292-0900
E-mail:swelhasch@unamember.com

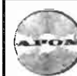
LAW OFFICES OF
ZENON B. MASNYJ, ESQ.
Від 1983

- Серйозні персональні пошкодження
- Купно, продаж нерухомостей (Real Estate and coop-closings)
- Репрезентування комерційної діяльности
- Securities arbitration
- Розводи
- Заповіти-офіціяльні завірення

157 SECOND AVENUE
NEW YORK, NY 10003
(212) 477-3002
(Тільки за попереднім домовленням)

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР
PALLADA International
ВСІ ВИДИ ІМІГРАЦІЙНИХ СПРАВ
98 Second Avenue, 2nd Floor, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (212) 228-3029

ARKA COMPANY
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відео-касети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
26 First Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 473-3550

„АПОН" ВІДЕО-КАСЕТИ
КОМПАКТ-ДИСКИ з України
МОЖНА НАБУТИ
12-та РІЧНИЦЯ НЕЗАЛЕЖНОСТИ УКРАЇНИ
Відео: „КОНЦЕРТ" №.2004
„ВІЙСЬКОВА ПАРАДА" №.2005
„РІЗДВО", ВІДЕО АПОН –7778
Найкраща телевізійна програма TV з Києва
Ціна 25 дол.; + 5 дол.пересилка
відвідайте нас на www.Aponrecords.com
APON VIDEO COMPANY, INC. P.O. Box 3082, Long Island City, NY 11103 • Tel.: (718) 721-5599

16.9¢/min
CALL УКРАЇНА
Great domestic rates.
Great rates to the rest of the world - any day, any time, direct dial.
We also offer prepaid Phone Cards: calls to Ukraine from 7.6 c/min.
1-800-449-0445
LDPOST
WWW.LDPOST.COM

Рідним в краю помагати, чи по світу подорожувати - тільки з фірмою КАРПАТИ!

Export-Import

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ

протягом 2-7 днів
Доставляємо до рук адресата в Україну, країни СНД та Східної Європи американські доляри

ПЕРЕСИЛКУ ПАЧОК

ДОСТАВУ ХАРЧОВИХ ПАЧОК
З КАТАЛОГУ

доставу тракторів, автомобілів, побутової техніки та електроніки

На всі замовлення Ви отримаєте посвідчення від Ваших близьких

Телефонуйте до нас, щоб отримати замовлення та за детальнішою інформацією

Добре знана у Канаді
Та в Америці відома
Фірма наша вже віддавна
Служить людям чесно й справно
Щирий сервіс, низькі ціни!
Хто ще краще про Вас дбає?

121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario, Canada M6S 2Y4
Tel. (416) 761-9105
1-800-265-7189
Fax (416) 761-1662
e-mail: nsemczys@aol.com

НАЙКРАЩІ ЦІНИ НА КВИТКИ

НА ВСІ АВІАЛІНІЇ СВІТУ!

Запрошення до Канади та США

Візи до України, Польщі та Росії

Медичне забезпечення для відвідувачів у Канаді

ВІДПОЧИНОК на відомих курортах